

Ebben a cikkben a legmeghatározóbb alapelvekkel foglalkozunk. Ez összefügg a megnevezéssel, irányulással, azokkal a kategóriákkal, amelyek körében vizsgálódásainkat, rátekintéseinket folytatjuk. Első sorban azzal foglalkozunk, amit metafizikának nevezünk, a legszorosabb összefüggésben azzal, amit a transzcenzionalitással kapcsolatban gondolunk. A transzcenzionalitás egy gyűjtőnév ebben az esetben, és két fokozata van, ami ugyanakkor a metafizikának a két fokozatát is jelenti: az első fokozatot úgy nevezzük, hogy trānsccendentia vagy trānsccendēns. Ez az egyik fokozat. A másik, magasabb transzcenzionalitás-fokozat, vagy metafizika-fokozat azt a nevet viseli, hogy trānsccendentāle. Ha melléknévként, jelzőként használjuk, akkor trānsccendentālis hímnemben, és trānsccendentālis nőnemben, és trānsccendentāle semleges nemben. A trānsccendēns mindhárom nemben trānsccendēns. Tehát trānsccendentia és trānsccendentāle a transzcenzionalitás két fokozata, vagy a metafizika két fokozata. Mit jelent ez? Az alsóbb fokozat az jelenti, arra vonatkozik, amik a kategóriális létezőkön túliak. A kategóriális létezők Arisztotelész tíz kategóriája. Ami ezekkel megragadható, az a kategóriális létező. Itt arról van szó, ami a kategóriális létezőkön túli.

A trānsccendentāle pedig az, ami minden létezőn túli. Maga a ta meta ta physika is ezzel kapcsolatos. Ez szó szerint kettőt jelent: „azok, amik a természetieken túliak”, másik jelentése „azok, amik a létezőkön/létesülteken túliak”.

A transzcenzionalitásnak és a metafizikának ez a két jelentése rendkívül fontos, és a tradițiōnălitās metaphysica mindkét fokozatra összpontosít, a súlyt a másodikra helyezve.

Mit érthetünk azon, hogy okkult (rejtett)? Az okkult az, ami a teljes megnyilvánultsági létformákat és a metafizikának vagy a transzcenzionalitásnak az alsóbb fokát összeköti. Ez rejtett, a szoros értelemben vett empiriához képest és az empiria számára. Ezek rejtett fokozatok, az occultus-occulta-occultum ezt jelenti. Az occultum ugyanakkor jelenti a rejtettet, az occultē pedig azt jelenti, hogy rejtetten, vagy rejtve. Az a szó, hogy occultismus valószínűleg Eliphas Lévytől, a nagy keresztény qabbalistától származik. Nem teljes bizonyossággal, de elég megalapozottan állítható.

Tehát értelme és létjogosultsága van az okkult szférák vizsgálatának, az okkult szintekre való átmeneti centrálásnak, anélkül, hogy ezeknél rögzülnénk, miután az okkult az occultum nem metafizikai. Mint

ahogy a fizikalitásnak is köze van a metafizikához, nyilvánvaló, hogy az okkult létállapotoknak is közük van a metafizikaihoz, mindazonáltal az okkultizmus kimondottan és minden vonatkozásban és fenntartottan arra irányul, ami nyilvánvalóan samsārai, az empíria számára rejtett, és természetesen ennek is sokféle fokozata van. Vannak álokkultisztikus irányzatok. A mi szemléletünk az nem az okkultisztikum ellen irányul, de határozottan nem okkultizmus, és az okkultizmusban való rögzülést antimetafizikainak fogjuk fel. Alacsonyabb fokú okkultisztikus képességekkel születni lehet, és akik ilyen képességekkel születnek, azok igen csekély erőbevetéssel ezeket önmagukban ki tudják fejleszteni. Tehát ilyen képességeknek, mint auralátás meg egyebek kétségtelenül van érdekességük, esetleg valamilyen pozitívum is rejlik ezekben (ezt sem zárjuk ki teljesen), de semmi köze a metafizikai kvalifikációhoz. A metafizikai látáshoz vagy tudáshoz semmi köze annak, hogy auralátás vagy egyebek, sőt tulajdonképpen ezeknek a képességeknek a megléte többnyire a magasabb rendű megvalósítás megnehezítő tényezői között tartandók számon. Ezek tehát nem előnyt jelentenek a transzcendenciális megismerés számára, vagy hallatlanul ritkán jelentenek előnyt, többnyire neutrálisak és igen jelentős számban és mértékben károsak, atavisztikusak, hátrányosak és hátráltatók, sőt visszavetők. Az okkult létállapotok meglétét természetesen a legteljesebb mértékben elismerjük, azok vannak. Ha feltárulnak, vannak. Feltáráslásban/feltárlva, nyerek el létüket. A metafizikai orientáció, a metafiziko-tradicionális felfogás kezelni tudja az okkultizmust, tehát önmaga körében átlátja, amennyire értékelni kell, értékeli, amennyiben nem kell, nem értékeli. Tehát tökéletesen felfogható az okkultizmus, a metafizikai tradicionális szemlélet számára. Az okkultista szemlélet számára a metafizikai tradicionalitás, mondhatjuk, hogy megközelíthetetlen. Okkultisták vagyunk? Ha az okkultizmus pusztán annyit jelentene, mint az okkult létállapotok meglétének az elismerése, akkor akár azt is mondhatnók, hogy okkultisták vagyunk. De miután ez sok más is jelent, mi a metafizikalitásnak a hívei és követői és reprezentánsai és tanítói és értelmezői és átélői akarunk lenni, nem az okkultizmus vonalán mozgóként meghatározva önmagunkat. Az, ami okkult, messzemenően samsārai, tehát a létesülési örvényhez kötött, hiszen még a trānsscēdēntia szintje is ahhoz kötött. A trānsscēdēntia (tehát nem a trānsscēdēntāle) bár jóval magasabb szintet jelent, mint az, amit okkultnak nevezünk, voltaképpen még mindig a samsārához tartozik.

A samsāra létezői vagy létesülési örvényt jelent. A létezői lét világát jelenti, nem a létkénti lét világát. A létezői lét fontos, mert valóban van. Fontos, mert az állandó átélésnek ez a közege, de semmiképpen nem függ össze az uralommal, a hatalommal, a szabadsággal, a halhatatlansággal. Álljunk meg egy pillanatra a halhatatlanság szónál.

A halál túlélése metafizikai szempontból és metafizikai értelemben még nem halhatatlanság. Ezt supraviventianak nevezzük, és ez nem halhatatlanság. Egy felsőbbrendű továbbélésnek nevezhetjük, amely egyébként a megszűnésnek alá van rendelve. A Buddha mondta, hogy aminek kezdete van, annak vége is van. Aminek az időben van kezdete, annak az időben van vége, aminek az időfeleltetésben van a

kezdetre, annak az időfelettségben van vége. Ennek összefüggésében beszélhetünk olyanról – és beszéltünk is már sokszor – hogy van teremtés vagy létesülés in tempore (tehát az időben), és van teremtés és létesülés (és persze megszűnés) cum tempore (az idővel együtt). Van vonatkozása az időhöz, de felülről, mintegy az idő meghaladottsága értelmében. Tehát, aminek az időben van kezdete, az időben van vége, míg ha az idővel együtt van kezdete, annak az idővel együtt van vége. Tehát van ilyen módon haláltúlélés, suprāviventiā, és van immortalitás relativā, relativ halhatatlanság. Ezt a relativ halhatatlanságot aiōni halhatatlanságnak nevezzük, ez ugyanazt jelenti, mint az aiōni halandóság. Ebben az esetben ugyanazt jelenti a kettő. Aiōni halhatatlanság = aiōni halandóság. És végtelenül ezek felett állapíthatjuk meg az immortalitás abszolútát. Az abszolút időtlen örökkévalóságban lét, aminek sem kezdete sem vége nincs, sem az időben, sem az idővel együtt, semmiféle értelemben. Mert az, hogy aminek kezdete van, annak vége is van, azt is jelenti, hogy aminek nincs kezdete, annak nincs vége sem.

A kereszténységben sajnos eléggé általános egy olyan lefokozott ide irányuló szemlélet, amely a buddhizmus, hinduizmus és egyéb tradíciók vonatkozásában súrolja a teljes elfogadhatatlanságot. Ez a következő (ezt tanítja egyébként a katolikus egyház és a kálvinista református is, és a keleti orthodox kereszténység úgyszintén): a halhatatlan szellemi lélek a fogantatás pillanatában teremtetik, és kapcsolódik hozzá az éppen létrejövő zigótához. Ez tanítás. És ez utána örök halhatatlanságba kerül. A buddhizmus, hinduizmus és egyéb tradíciók számára elfogadhatatlan az, hogy aminek kezdete van, annak ne legyen vége. Aminek kezdete van, annak vége is van. Vagy így, vagy úgy, vagy másképp. Nem beszélve arról, hogy egy teremtmény nem lehet örök, az időtlen abszolút örökkévalóság és halhatatlanság értelmében. Teremtmény nem lehet örök. Sőt, ezen tanítások szerint még a teremtő sem lehet örök, csak aki mindezen fokozatok kontingenciái felett áll, az lehet örök és halhatatlan és feltétlen. Tehát nemhogy a teremtmény, még a teremtő sem abban az értelemben örök, amennyire az abszolút örökkévalóságban az öröklétet definiálhatjuk. Ezek igen lényegesek, a legalapvetőbb szemléleti pontjaink megértését illetően. Tehát, mi a trānsscendentiāt, de sokkal inkább a trānsscendentālet akarjuk megvalósítani. Mondjuk úgy, hogy a trānsscendentiān keresztül a trānsscendentālet. Ez, ebből a szempontból és tanításaink alapelveinek tekintetében alapvető. Vannak más szemléleti formák, és vannak olyan szemléleti formák, amelyek valamilyen módon a relativumhoz kapcsolódnak, a relativumokat valamilyen módon a legmagasabb méltóságokkal ruházzák fel. Ezek a nézetek lehetnek akár vallásiak és vallásosak, a tiszta metafiziko-tradicionális szemlélethez ezeknek nincs közük, és nem is lehet közük.

Tehát nagyon fontos ennek a kettőnek a megkülönböztetése és szigorúan úgy, hogy ez a ta meta ta physikával kapcsolatban a természetieket jelenti, és a természetiek olyanok, amelyek tulajdonképpen kapcsolatban állnak a kategóriákkal, általában kapcsolatban állnak a térrel és az idővel és valamilyen szubsztancialitással. Ezeknek nem kell szorosan térbelieknek lenniük, vagy időbelieknek, mert az okkult szférának az entitásai sem kapcsolódnak a térhez és időhöz és szubsztancialitáshoz olyan értelemben, ahogyan a fizikai világban ez tapasztalható. Tehát ez ott is megszűnik. De bármilyen térhez és időhöz és szubsztancialitáshoz való vonatkozás is elég ahhoz, hogy a második fokozatban ne legyen jelen, és ne

keverjük össze úgy, mintha mégis jelen lenne. Tehát a metafizika első foka a természetiekén túlira vonatkozik, és a második a létesülteken, vagyis a létezőkön túlira. A kettő közötti különbség lényeges.

A létesülési örvény a samsára, és a létesülést generáló erők lángjának az ellobbanása a nirvāna (ami azt jelenti ellobbanás), dēflammatiō trānsscedentālis, dēflammatiō, vagyis egy utolsót lobbanva eltűnés, ellobbanás. Nem a kialvás a fontos pontja, hanem az ellobbanás, egy lobbanásban megszűnés. Ezért a padmačakrák felett, szimbolikus ábrázolásban a fejtetőn, a kicsapódó és kicsapódásában fel- és ellobbanó láng jelenti a nirvāna megvalósítását. Ilyen értelemben a samsára és a nirvāna közötti különbség végtelen, és ezt a leghatározottabban ki kell mondani. A különbség végtelen. Ez megjelenik a pāli nyelvű Thēra-vāda buddhizmusban, és a teljes buddhizmus Hīnayāna fokozatának alaptanítása, és ezt az alaptanítást a legmesszebbmenően el kell fogadni. Egy magasabb, a buddhista Mahāyānához kapcsolódó tanítás, amely teljes mértékben elfogadja azt, amit most kimondtunk, ugyanakkor kimondja azt, hogy legeslegvégső fokon a nirvāna és a samsára egy és ugyanaz. Az előbbi teljes elfogadása mellett. Ebből nyilvánvalóan az következik, hogy ez az egység, hogy aposztrofáltan mondjuk, a nirvāna felől nézve igaz. Ez a samsára felől nézve nem igaz. A samsára és a nirvāna egysége, tehát csak a nirvāna „felől nézve” igaz, egyébként meg nem igaz. Tehát ez fokozatokat jelent: Hīnayāna fokozat, Mahāyāna fokozat, és van még a Vajrayāna fokozat. A Vajrayāna fokozat mindkét tanítást teljes mértékben elfogadja, és továbbmegy egy lépéssel: a megvalósításra kell koncentrálni, és a megvalósítás végsőnél végsőbb szintjén, egy olyan fennsőbbiség és uralom és hatalom birtokába jut a megvalósító, amelyben a samsarát nirvānává transzmutálja, a nirvānát samsarává, a samsarát újból nirvānává végtelen örökkévaló egységben. A végtelen különbözőség és a teljes azonosság egyidejű, maradéktalan elfogadása és tételezése mellett.

Az alapvető kérdések mellett a különbözőség és egység kérdését is fel kell vetni, mert szorosan ide is tartozik. A létezői lét, magának a különbözőségek világának az univerzuma. Minden entitás különbözik minden más entitástól, önmagától is különbözik minden, mintegy folytonosságban. Tehát a különbözőség és a változás elementárisan összetartozik. De a különbözőség semmiképpen nem egy negatívum. A létezők különböznek egymástól. Hasonlatokkal élve: ezek között vannak ún. horizontális különbözőségek (azonos létsíkon lévő létezők) és vannak vertikális különbözőségek (szintén hasonlat), vertikálissal szimbolizált különbözőség, és a vertikális különbözőség pedig létrendi rangoknak a különbözősége. Éppen ezért szimbolikusan horizontális és vertikális különbözőségek állnak fenn a létezők között. A régi, már nyugaton a scholasticában gyökerező felfogás szerint - amit azután később többen ismét és ismét felvetettek, Leibniz is például, vagy mások – ha két létező között semmiféle különbség nem lenne, akkor a két létező egy létező lenne. Nincs olyan végletes azonosság, amelyben a különbözőség ne jelennék meg. Még az absztrakciók szintjén sincs másképpen. Guénon figyelmeztet arra, hogy az $A=A$ -val tétel már eleve hordozza a nem teljes egyenlőséget. Mert a teljes egyenlőség nem úgy írható le, hogy $A=A$, hanem úgy, hogy A . És, ha erről mondok valamit, az már a nem teljes egyenlőség és egység értelmének az irányában van kimondva. Tehát, ismétlem, ha két létező között semmiféle különbözőség nem lenne, a két létező egy létező lenne. A különbözőségek pedig a létezők

között jelképesen horizontalitással és vertikálitással érzékeltethető különbözőségeik. Mind különbözőségeik, más-más értelemben.

A különbözőség és különbség és megkülönböztetés azonban egy még hatalmasabb szinten is megjelenik. Kacsvinszky a legmagasabbat és Abszolútumot és Önmagamságot egyszerűen Léleknek nevezi. Ez a megnevezés nem szerencsés, de amit erről mond a továbbiakban, az annál inkább az. Azt mondja, hogy a jōga célja és a jōga lényegi mivolta az az, hogy megkülönböztetni a Lélektől mindazt, ami nem a Lélek. Ezt más szimbolikák úgy fejezik ki, hogy a világot leválasztani voltaképpen önmagamról. A világot teljesen leválasztani, mint mást és különbözöt. A következő (nem időben, hanem benső mivolta szerint következő) ütemben pedig a világot önmagamként visszavenni önmagamba. Ezt mi úgy fogalmazzuk meg, hogy a világot, mint heteront, mint mást leválasztani magamról, majd a világot, mint felismert autont visszavenni önmagamba. Mert az egyik alaptételünk az, hogy a heteron az voltaképpen fel nem ismert auton. Ez a fel nem ismerés akkor is fennáll, ha elméletileg tudom, hogy miről van szó. Tudom, hogy ez a heteron bizony én önmagam vagyok, de ez egy elméleti tudás. Mondhatjuk úgy, hogy egy nevezéktani szinten megrekedő tudás. Értéktelen? Ha tovább tudok lépni ebből, akkor még értéktelennek sem nevezhetem, akkor még ez egy értékes valami. Ha én itt megmaradok, az nem csak hogy értéktelen, hanem egy kárhazatos és abszurd és teljesen defektuózus valami. Semmilyen fokozat nem negatívum, ha arról felfelé el tudok lépni. Ez a legfontosabb, ez az ellépésre való képesség, a továbblépés képessége.

Tehát a legnagyobb különbség az abszolútum és a relatívum között fennálló különbség, ez voltaképpen azonos az Auton és a Heteron közötti különbséggel, az Abszolútum/Auton és a Relatívum/Heteron közötti különbségből következő megkülönböztetés, minden más megkülönböztetést megelőző és felülmúló, és a megvalósítási műveletek lényegéhez tartozik. A teljes egyenlőség az egyes létezők között, a létezők egyetemes körén belül—és a létezők felől tekintve—merő képtelenség. Éppen ezért metafiziko-spirituális szempontból elfogadhatatlan minden olyasmi, amely ezen képtelenséget mégis mint valóságot akarja bemutatni, és érvényesíteni az összes konzekvenciájával együtt. Tehát nem fogadunk el semmiféle egalitarianizmust, semmiféle demokratizmust, semmiféle liberalizmust és persze semmiféle kommunizmust. Ezek a legradikálisabban antimetafizikai, antitradicionális és antispirituális irányulások. Ezeknek filozófiai prezentációi is és politikai prezentációi is vannak. Ha valaki azt mondaná magában, hogy én a Védānta híve vagyok és a demokrácia híve, az önmagában lévő, végtelen szélsőséges principium-zavarán kívül semmi másról nem tenne tanúbizonyságot, de erről a principiumzavarról messzemenően. Egyenlőség tehát nem lehetséges, egység azonban nagyon is lehetséges. Tudjuk, hogy a meg nem különböztetés bölcsessége, felülmúlja a megkülönböztetés bölcsességét, de a meg nem különböztetés bölcsességéhez csak a megkülönböztetés bölcsességén keresztül lehet eljutni. Tehát van egység. Ez az egység tagolt egység. A különbözőségeik meglátásán, és a különbözőségeik meghaladásán keresztül lehet ehhez a fennsőbbiséghez eljutni. A tagolt egység látása, amelyben a teljes egység éppúgy érvényesül, mint a különbözőségeiknek a megléte. A tagolt egység. Egy normálisan, egy normalitás közelben működő emberi szervezet például ezt mutatja. (Egy állati szervezet is.) Egy emberi szervezet

ezt mutatja, egy emberi egység tagolt egység, különbözőségek által megragadhatóan tagolt egység. Nem mindennek ugyanaz a funkciója egy szervezetben belül. A máj nem helyettesítheti az agyalapi mirigyet és az agyalapi mirigy nem helyettesítheti a májat. Nem helyettesíthető, nem váltható át egyik a másikkal, ezek között szoros, bensőséges összefüggés van, mert az egység az összefüggést is implikálja. Az egység implikálja a koherenciát. Implikálja a különbözőségek messzemenő elismerését, a különbözőségek meghaladásának a lehetőségét, és azt az egységet, amely a különbözőségeken, sőt a különbözőségek meghaladásán is túl van.

Általában nem szerencsések azok a szellemi megfogalmazások, amelyek éppen a szellemet valamilyen általános szétömlöttség formájában gondolják el. Mintha a szellem úgy mindenhova behatolna. Ez egyáltalán nem így van. A szellem, a szubjektumként megnyilatkozó auton akcióját, aktusát jelenti. Az aktusban lévő szubjektumként megnyilatkozó auton. Ez a megnyilatkozás, maga a szellem. Ez a megnyilatkozás, amelyet filozófiai nyelven öntételezésnek is mondhatunk, ez a szellem. A szubjektumként megjelenő auton öntételező akcionalitása és aktusa a szellem. A szellem ilyen értelemben nem egy dologi valami, a szellem nem egy nagyon finom anyag, hanem öntételező aktusban lévő szubjektum. Autonban centrálódó szubjektum. Ez a szellem. És minél inkább szubjektum, és minél inkább aktus, és minél inkább öntételezés, annál inkább szellem. Ez a szellem. Minden más megközelítés e téren vagy egy eltévelyedés eredménye, vagy egy eltévelyedés előkészítője. A kettő egymást sem zárja ki, mert valakiben meg lehet, és bőségesen meg lehet ez a kettő akár együtt is. Tehát az auton és az autoniā nem csak a testet, hanem a lelket és a szellemet is felölmúlja. A legmagasabb értelemben vett szellemet is felölmúlja. Persze nem az elválás értelmében. Az auton először is szubjektumként tételezi önmagát, és azután mint szubjektum tételezi továbbiakban önmagát, tartja aktusban önmagát, és ez az önmagát tulajdonképpen önmagamát jelent. Hiszen a sölipsismuson kívül más jogosult megközelítési forma nem lehet ezen a síkon. E tekintetben tehetünk átmeneti engedményeket, szóbeli lazításokat, de végülis ebből indulunk ki, és ehhez kell mindig visszatérni.

A metafizikától és a metafizikai tradicionalitástól a metafizikai megvalósítás abszolút elválaszthatatlan. A doktrínák és a megvalósítás között olyan bensőséges kapcsolat és összefüggés van, amelyhez hasonlót nem igen lehet sehol, semmilyen létsíkon találni. A doktrínák feladata egy alászállás nyomon követése: ez a tradíció voltaképpen. Más feladatai is lehetnek, de ez a fő feladata és jellemvonása. Ez a doktrína. Ismét nyúlunk egy hasonlathoz. Nagyon elnagyolt, közvetett és tökéletlen hasonlat, de bizonyos valóságokra és igazságokra mégis rá lehet világítani ezzel a hasonlattal: megvalósítás az alászállás mentén való visszaemelkedés. Ez a megvalósítás egy lehetséges megfogalmazása. (Vannak más megfogalmazások is.) Tehát visszafelé bejárása valaminek. Az alászállás visszafelé történő végigjárása.

Ezt összekapcsoljuk más formákkal, például azzal, amivel a legszívesebben kapcsolom össze ezeket: a reduktióval. A reduktió közönséges szóhasználatban valami egyszerűhöz és kisebbhez való átvetést jelent, csökkentést. A reduktió eredeti jelentése nem csökkentés, hanem kizárólag és szigorúan az, hogy

visszavezetés. Tehát én önmagam vagyok, akit vissza kell vezetnie. Kinek? Önmagamnak. Én önmagam vezetem vissza én önmagamat én önmagam által és én önmagamon keresztül én önmagamhoz. Miért? Nem vagyok máris ott? Dehogynem. Csak nem eléggé. Nem vagyok azonos önmagammal? De még mennyire, hogy azonos vagyok. De mégsem eléggé. Metafizikai szempontból ez a mérték ez elfogadhatatlan. Egyre intenzívebben és intenzívebben kell visszavezetnem önmagamból önmagamat önmagamnak önmagamba. Aki itt a kiindulópont, az egész folyamat, a cél, a visszavezető és visszavezetendő, az mind én önmagam vagyok. Nincs más rajtam kívül. Ezzel kapcsolatban sajnos, a keleti tanítások nyugati adaptációi eksztatikus mérvű nem-értésről tesznek tanúbizonyságot. A nem-értés eksztázisa jelenik meg. A nem-értés tébolyult örömmünnepe, és a szólamoknak az áradata. Gyakran találkozunk ilyesmivel, hogy a „nem-én tana”, „nincs is én”, holott nem nagyon lehet azt mondani, hogy „nincs is én”, legfeljebb azt, hogy „nem vagyok én”. Ilyeneket, hogy „nem is vagyok én, az én egy látszat”. Ez olyan érvényű kijelentés, mint hogy a „békétábor legyőzhetetlen.” Ez ennyit ér körülbelül. Ezek a kijelentések, hogy „A békétábor legyőzhetetlen”, meg hogy „A tudás fegyver az imperialisták elleni harcban..” Ezek ennyit érnek. Ezek szólamok. Olyan szólamok, amelyekben tulajdonképpen van valami partikuláris igazság, de nem ott, és nem úgy, ahogyan ezt használják. Például az én önmagamság, mint én önmagamság úgy lesz meghaladott, és úgy lesz csak önmagamság, hogy ha minden integrálódik önmagamba, akkor már nincs énkénti megkülönböztetés, és akkor ez elmarad, felülmúlttá válik. De nem úgy, hogy eltűnik a megvalósítás átélője.

Tehát a valóság és illúzió. Állandóan arra hivatkoznak, hogy ez csak illúzió. Különböztetve számtalanszor elmondtam, hogy a realitás illúziória éppúgy tételezendő, mint az illúzió reális. A valóság és az illúzió nem két különböző. A realitásnak megvan a maga illúziórium természete, és az illúzióknak megvan a reális természete. Ezek mind valóságok. Minden valóság, minden átélt szint valóság, ugyanakkor minden átélt szint álom. Minden álom valóság. Nem a valóságra vonatkozik, hanem valóság. Én azt álmodom, réten sétálok pipacsok között, majd utána megmagyarázzák nekem: nem, te ott aludtál, én láttalak. Aki ilyesmit mond az gondozásra szoruló törpeelmélyű. Az a valóság, amit átélek, más valóság nincs. És, ha én a pipacsos rét álmomból felébredek, akkor egy új álomba megyek át, ahol valaki azt mondja nekem, hogy az ágyban feküdtem. Amikor a virághímés réten sétáltam: álom volt, és valóság. Amikor arról értesülök, hogy az ágyban feküdtem: ez is álom és valóság.

Van egy abszolút felébredés, ezt nevezi a buddhizmus bōdhi-nak. A metafizikai felébredés nem megvilágosodás, a megvilágosodás (illūmināti) az alacsonyabb, és közbülső fokozat. A metafizikai felébredés (redexvigilāti metaphysica absolūta) minden álomból és minden valóságból való felébredés. Ehhez képest az, ami van, szinte semmi. Ez nem a megléteknek a tagadása. Vizsgáljuk meg gondosabban ezeket a kérdéseket: én azt mondom, hogy ez a kréta valóságos, mindenki érti mit mondtam, és azt mondom, hogy ez a kréta illúziórium (ezt is érti) semmi különbség nincs a kettő között. Semmiféle praktikus megfogadható, értelmezhető, minősíthető különbség nincs. Hogy ez van, vagy tulajdonképpen úgy tűnik mintha lenne, de valójában nincs. Mi különbség van e kettő között? Úgyiszlán semmi. Tehát, aki ilyeneket állít, az hőzöng, mert hallott, olvasott valami ilyesmit,

mondjuk keleti szövegekben, amiket nem ért, esszenciálisan nem érti ezeket (akkor sem, ha eredetiben olvassa a szövegeket.)

„Nagy keleti mesterek” vannak, akik nem értenek az egészből semmit. Semmit. Olyan „nagy keleti mesterek”, mint valamikor Vivékánanda, vagy a legújabb időkben, mondjuk Osho, hogy csak a „kedvenceimről” beszéljek: Punja, Ole Nydahl, Chin Moi. Nem csak, hogy nem értették eléggé, vagy nulla az értésük, hanem valami negatív értéket vesz fel az ő értésük e tekintetben. Mínusz értékű, negatív értékű értésük van. A teljes nem értés, az ehhez képest egy sokra becsülendő állapot.

Nagyon sokat jelent számomra a tekintély. de a tekintély legyen tekintély. Legyen megalapozva a tekintélye, pusztán mert tekintély az nem érdekel. Én azokat az alapokat akarom látni, a fundamentumokat, aminek révén tekintély az, akit annak tartanak. Azért, mert egy indiai szépfü, vagy egy indiai nagy szakállú torzonborz, ez nem teszi tekintéllyé. Ezek egyike sem. Valamikor itt garázdálkodott egy Poorna nevű személy. Garázdálkodott. El volt terjedve róla, hogy hetven éves, meg nyolcvan, meg kétszáz, holott nem néz ki többnek negyvennél. Valaki --aljas módon kotorászva-- megtalálta az útlevelet. Valójában 35 volt, ezért nézett ki negyvennek. És, amikor megkérdezték tőle, hogy hány éves, mondta, hogy „nem mondom meg, mert nem akarom ezzel befolyásolni önöket.” Tehát nem akarja, hogy az, hogy ő annyira idős, és fiatalnak néz ki, befolyásolja őket, mert csak az igazsággal akar befolyásolni. És itt előadta így, hogy „amikor az ENSZ kertjében sétáltam ezzel...”, ezek ilyen visszatérő dolgok, hogy ő milyen fontos, és mennyire adnak a szavára, és a világot mennyire a yōga határozza meg. Annnyira határozza meg, amennyire őt meghatározta, valóban. Nos, Poorna általában nem fogyasztott szeszest, de néha mégis fogyasztott, és ilyenkor olyanokról beszélt, hogy ő Angliában hogyan vert át nőket, hogy milyen sok pénzt szedett el tőlük, és akkor jól be is zárta egy szobába aztán otthagya őket... Ez tőle származik. Mert felülemelkedett, de „őszinte volt.” Mester... Lehet őszinte. Itt körülrajongták – szegény, azóta elhunyt, Várady Hédi – és mások, hogy „Swāmi Ji! Adjon tanítást nekünk!” Egy bankrabló különb a szememben. Ennél alacsonyabban csak azok állnak, akik ezeket tisztelik. Ha ezek, egy sajátos módon elismerést érdemelnek - részemről ugyan nem - de ha mégis, akkor csalafinta, haszonélvezői kvalitásuk lenne e vonatkozásban említendő. Ez például a tekintélynek a teljes félreismerése.

A tekintélynek, reálisnak kell lennie. Tehát nem azért mond valaki igazat, mert ő tekintély, hanem mert mindig igazat szokott mondani, ezért tekintély. Ezért tekintély. A szapiencialitása miatt tekintély, és nem a tekintélye miatt tekintem bölcsnek. Ez persze messze vezetne, mert a tekintély és bölcsesség felismerése és egyebek, szintén igen gyenge lábon állnak. Szoktam mondani, hogy a keleti népek, például a kínaiak esetében mennyire értékelendő a tekintélytisztelet, ami ma is fennáll. És mennyire megvetendő, hogy semmiféle érzékük nincs arra, hogy a tekintélyt reálisan megragadják. Hanem Mao Ce-tung, meg nem tudom én kik a tekintélyek. A tekintélytisztelet önmagában egy pozitívum ezekben, de tekintély felismerési kvalitás nincs jelen bennük.

László András

Istenek, Isten, Istenség

Nézzünk meg néhány megnevezést. Nézzük a görög megnevezést először is. Theos. A Theosnak három jelentése volt, az egyik az Isten, második az istenek egyike, harmadik, az isteni létrendhez tartozó ember. Tehát, voltaképpen egy embert is jelentett, egy isteni létrendhez tartozó embert. Ennek a latin megfelelője, a Deus volt. A latinban itt tulajdonképpen változatosabb megnevezések vannak, mert a Deus jelentette az istenek egyikét, és jelentette az Istent. Az isteni létrendhez való tartozást különböző más, a Divus szó, vagy alacsonyabb szinten a Divinus helyettesítette. Úgyhogy beszéltek Homo Divinusról, akiben az isteni mintegy megnyilvánult, a Homo Divusról, aki már voltaképpen Isten volt, és Homo Deusról, a teljes Istenemberről. (Ez állt fenn Krisztus esetében, és néhány más, hasonló nagyságrendű esetben.) És beszéltek Divinificātióról, Divificātióról és Deificātióról, ezek az Istenné levés Istenné alakulás fokozatai voltak. A görögben is volt két szó, az egyik a Theiōsis, az istenivé válást jelentette, és a voltaképpen istenné válást pedig a Theōsis.

Az Istenség, valamilyen értelemben akár Istenfeletti is lehet. Meister Eckhart és az ő követőinek a szemléletében az Übergöttlichegottheit az Istenfeletti Istenség nagyon is megjelenik. A Metatheos, vagy Hypertheos is tulajdonképpen egy teológiai fogalom, noha a keresztény felekezeti teológiák tagadják, hogy ilyen lenne. Bizonyos szemléleti formákban, ha nem is az abszolút személytelenség szintjén, de valamilyen főisten beiktatása nagyon is indokolt lenne, azon keretek között, ahogy ez tárgyalva van, például a megváltás, vagy a kereszthalál, mint áldozat miatt, mert az áldozat, a feláldozó és az aki előtt az áldozat feláldozásra kerül, nincsenek azonos létrendi fokon. Ebben a szemléletben pedig az Atya önmagát, önnön fiaként feláldozza. De kinek mutatja be az áldozatot? Miért kellene a megváltásért valami ilyesmit tenni, hiszen az isteni akarat az egy pillanat alatt ezt megoldhatná. Nem kell ahhoz semmi, hogy megbocsásson.

De nézzük meg egy kicsit ebből a szempontból a legérdekesebb vonulatot, az ind–hindu szemléletet, és az itt felmerülő szanszkrit nyelvű terminológiát. A legmagasabb valóban a fogalomfelettségbe átnyúló fogalom az Ātmā. Magát a szót is írjuk le. Alaptőforma: Ātman és egyes szám hímnemű alany eset: Ātmā. Ez körülbelül azt jelenti, amit a német nyelven a Selbst, angol nyelven a Self, franciában a Soi jelent. Körülbelül azt jelenti, amit magyarban Önmaga(m)-nak lehetne fordítani. Ez a mindenkefelettséget és mindent magába foglalót fejezi ki. A szanszkrit nyelvben van egy szó a pāda, egyszerre jelent lábat, és negyedet. Ezért szokták mondani, hogy az Ātmānak négy lába, vagy az Ātmānak négy negyede van. Mind a kettőt jelenti, egy sajátos értelemben fejeződik ki ez által valami. Ezek a negyedek, alulról felfelé, mindig úgy, hogy az első, az első negyed, a második, az első és második

együtt, a harmadik, az első, második és harmadik együtt, és végül a negyedik, első, második, harmadik és a negyedik együtt. Tehát az Átmának a teljessége a negyedik pāda, mert akkor az mindet magába foglalja. És ezek különböző istenségbeli- istenségkénti fokozatokat jelentenek. Alulról felfelé, a legalsó és első pāda, a Saguna-Brahmātmēsvara-Trimūrti. Tehát a kvalitásokkal rendelkező Istenkénti Önmagamság három arcban, tehát quasi egy szentháromságként kifejezve. Ez a háromság Brahṁā, Viṣnu és Śiva.

Élesen meg kell különböztetni a hímnemű Brahṁāt. Alaptőforma Brahman. Egyes szám hímnemű alany eset Brahṁā. A semleges nemű szónál alaptőforma itt is Brahman és egyes szám alany eset Brahma. Ez sokkal magasabb létrérendi valóságot jelent, mint a Brahṁā, a teremtmő Isten. Tehát az első a Saguna-Brahmātmēsvara-Trimūrti. Saguna, az azt jelenti, hogy kvalitással rendelkező. Guna az őskvalitás tehát Saguna az azzal összekötött. Tehát Saguna-Brahmātmēsvara-Trimūrti.

A második pāda, ezt is jelenti, meg ami itt következik a Saguna Brahṁātmēsvara csak, és nem Trimūrti, hanem együtt a három. Ezek ugyan teljesen személyfeletti értelemben, de mégis valami személyességet fejeznek ki.

És a harmadik pāda, a Nirguna Brahṁātmā. A kvalitásfelettség értelmében kvalitástalan Brahṁa Önmaga(m). Ez tulajdonképpen már Istenfeletti fokozat. Ezt úgy fogták fel, mint Metatheos és Hypertheos és Istenfeletti Istenségnek megfelelő fokozatot. Semmilyen tulajdonsága nincs, még csak nem is Egy.

A görögök legmagasabb fogalma a Hen az Egy. Minden Isten-Istenség felett áll az Egy, a Hen. Névelővel to Hen. A Szanszkrit nyelvű ind-hindu szemlélet még ezt sem mondja ki, csak azt, hogy nem kettőzött, tehát negatív attribútummal: Advaita. Nem kettőzött. Ami természetesen azt is jelenti, hogy nem osztott, nem felosztott, tehát mégcsak nem is Egy.

De van egy negyedik pāda is. Ātisagunātinirguna-Sadasad-Brahṁātmā. Tehát túl van minden kvalitással rendelkezésen, sőt a kvalitástalanságon is. A Sad vagy Sat az azt jelenti, hogy a lét, a tiszta lét. Nem a Létezői Lét, hanem a Létkénti Lét. És egyszerre a Lényeket is jelenti. Az Asat pedig, a Nemlétet, az abszolút Nemlétet, és nyilván a Lényegteljes nem meglétét jelenti.

Hogya ezt összevonjuk, akkor tulajdonképpen olyasmihöz jutunk el, ami mind a kettő, és ami több mint mind a kettőnek az együttese. Tehát ami túl van Léten és Nemléten, és a Lét és Nemlét egységén is. Ez a

negyedik pāda, ami természetesen implikálja az alsó pādákat is, ez a legmagasabb fokozat, és természetesen ez is magasan Istenfeletti.

A két utóbbi az Istenfeletti Istenséggel hozható összefüggésbe, az első kettő pedig Istennel. Nem az Istenek egyikével, Istennel. Tehát Atisagunātinirguna Sadasat Brahmātmā. Ugyanakkor ezt a birtoklást, úgy is nevezzük, hogy Sadasat-patitva, Sadasat feletti Uralom. Aki ezt megvalósítja, annak a neve: Sadasat pati, tehát a Lét és Nem-Lét Ura. Vagy esetleg Sadasat- patipati a Lét és Nem-Lét Urának az Ura. Ezek voltaképpen, intenzifikáció értelmében ugyanazokat jelentik. Ezeket az összefüggéseket a hinduizmus egyetlen irányzata sem fejti ki ilyen tételezett részletességgel, de a mi célunk, nem a hindu tanítások szakszerű ismertetése, (ennek máshol nézhet utána az érdeklődő) hanem bizonyos elvek radikális erejű érvényre juttatásának a szándéka.

Az ind-hindu szemlélet, természetesen nem abban az értelemben polytheista ahogy a polytheizmusról beszélni szoktak. Az egyetlen, aki-ami, még csak egynek sem mondható, a léttel érintkezve, mérhetetlen sok arculatban jelenik meg. Ez a mérhetetlen sok arculat voltaképpen a sok isten. Ezt a rómaiak és a görögök is így fogták fel. Természetesen, a hinduizmushoz és a buddhizmushoz kapcsolódó Yōga ösvények, metafizikai megvalósítást jelentenek. Olyan megvalósítást, ami az át és teljessé váló istenülésnek a különböző útjai és fokozatai. Ahogyan beszéltem a Homo Divinusról, meg Homo Divusról, meg Homo Deusról, Divinifikáció, Divifikáció, Deifikáció, vagy éppen a Teiosisról vagy Teosisról, hozzátéve az auto tagot, tehát Auto-Teiosis vagy Auto-Teosis, tehát Önmagam Istenné válása.

Már a scholastica filozófiájában megjelenik, az a lényegében arisztotelianus fogalompár, ami egyrészt megkülönbözteti a kontingenciát, az esetlegességet, és a necessāriumot, a szükségszerűséget. A szükségszerűség is két részre osztható, egyrészt a necessārium assertōrium, és necessārium apodicticum. A necessārium assertōrium azért szükségszerű, mert van, ténylegesen van, és a necessārium apodicticum, pedig nem lehet, hogy ne legyen. Természetesen a theologia et philosophia scholastica azt mondja, hogy a necessārium apodicticum Isten. Ha a saját benső tapasztalást veszi tekintetbe valaki, akkor azt kell mondanom, hogy az nem lehet, hogy én ne legyek. Tehát ez egy olyan feltétlen bizonyosság, ami megkérdőjelezhetetlen. Ha az előző necessārium apodicticum felfogást, és ezt összekötjük, akkor ez azt jelenti, hogy én vagyok Isten. Legvégső lényegem szerint, tehát nem itt és most, nem jelenlegi állapotom szerint, hanem legvégső lényegem szerint. És ennek a megvalósítással legbensőségesebb kapcsolata van. Ha a legvégső lényegem ez, akkor a legvégső lényegem azonos a világmindenség legvégső lényegével, és ha Önmagam teljesen redukálni tudom Önmagamra, maradéktalanul, akkor tulajdonképpen elérem azt, aki, ami legvégső lényegem szerint vagyok. Tehát amit a görög Theantrōposnak vagy Antrōpotheosnak, Istenembernek, vagy Emberistennek mond, az ebben a szemléletben egy cél. Sőt a Metatheantrōpos is cél lehet. Az Isten feletti Istenség emberi létállapotban való megragadása, és természetesen nem egyszerűen emberként, hanem végtelenül emberfeletti megvalósítása, egy olyan megvalósítás, aminek a külső starthelyzete mondjuk úgy, hogy

exötericus starthelyzete, a momentán emberi állapot. És minden megvalósítás mondjuk úgy, hogy esötericus starthelyzete, maga a cél. Exötericus starthelyzete, pedig az az állapot, amiben éppen vagyok.

Kétségtelen, hogy bizonyos tekintetben létező vagyok a létezők között, személy vagyok, a személyek között, ember vagyok az emberek között. Emberi személykénti létező vagyok, az emberi személykénti létezők között. De az, amit saját személyként (Propriö-Persönaként) ragadok meg, abból már nincs több, és ha Önmagam, mint Alanyt állapítom meg, akkor végképp nincs több Alany, csak én vagyok egyedül. Mert bármelyik más emberre mutatok rá, az azért Alany, mert annak nevezem. Önmagam, pedig azért vagyok Alany, mert annak élem meg magamat. Tehát, most tekintsünk el attól, hogy kit minek nevezhetek, Alanynak, az átélés szempontjából csak Önmagam nevezhetem, senki mást a világon. Tehát saját személyként egyedüli vagyok, és ez csakis saját Alanyi mivoltomban válik olyan intenzív, hogy itt be kell látni valamit.

Vagyis, ez azzal függ össze, hogy bár közöm van a testemhez, de én testemben nem vagyok Én Önmagam még. Sőt lelkemben sem, sőt szellememben sem. Sokkal inkább, mint lelkemben, és még sokkal inkább, mint testemben, de nem vagyok teljesen és abszolút Önmagam. Csak Önmagamban vagyok teljesen Önmagam.

Tehát ha az Önmagamságot Autonnak neveznők, görög alapon, ez az Auton, csak mint Egön-Auton, vagy Egöm per Auton élhető át. Én Önmagamként. Nem általában Önmagamként, hanem Én-Önmagamként. Egöm per Auton vagy Egöm per Autoniä vagy akár a latin formában Egomet-Ipsum vagy Egomet-Ipsitäs. És szanszkritul egyébként, Aham Ātmaka. Aham, azt jelenti, hogy én, Ātmaka, pedig Ātmaság, vagyis Önmagamság.

Ezek teljesen fundamentális jelentőségű megnevezések. A személy, a Persöna vagy Prosöpon, Svatva, vagy Svatvaka jelentősége, kétségtelenül nagy. A személy, mint Persöna Individuális. Tehát egyéni létformában élem át Önmagam, Persöna Individuális, és Individuum Persönäként, tehát Egyéni Személyként, Személyes Egyéni.

A Saját Személy az, amikor tulajdonképpen kezdek magamra eszmélni. És ez az Önmagam Alanykénti felfedezésében válik teljessé. Mondhatjuk úgy, hogy én elsősorban Auton vagyok, és mint Auton, önmagam elsősorban alanyként nyilvánítom meg. Az egész lét alanyaként. De belőlem következik, minden akcionalitás, és minden tárgyszerűség is.

Természetesen, mi soha nem tagadtuk az objektív realitás objektíve reális voltát. Csakhogy, az objektív realitás, alanyi önmagam objektív realitása. Amit birtoklok. Mert önmagamát elsősorban subjektív realitásként birtoklok, utána akcionális realitásként, és végül objektív realitásként. Az az én objektív realitásom. És nélkülem nincs. Tehát a tudattól, illetve a tudatomtól független objektív realitást a leghatározottabban tagadom és elutasítom. Ez olyasmi, amire egészen más vonatkozásban, az a bizonyos természettudós (Pauli) mondta valamire, hogy ez mégcsak nem is téves. Tehát ez az állítás mégcsak nem is téves, annyira alantas állítás. A tőlem, tudatomtól függetlenül, vagy függetlenül is létező objektív valóság. Amit Lenin, az anyaggal azonosított. De az se jobb, hogyha ezt Istennel azonosítom, vagy a szellemmel, vagy bármivel. Egyáltalán annak a felvetése, hogy tudatomtól függetlenül vagy függetlenül is létező objektív realitás, ezt a legvégtetesebben el kell utasítani. Az objektív realitás, az én objektív realitásom. Nem úgy, hogy én objektíve reális vagyok, hanem az általam birtokolt és uralt és teremtett objektív realitás.

Továbbmenve. Én Önmagam teremtői mivoltomban „elfelejtettem”. Önmagam teremtőként elfelejtettem. Önmagam fenntartóként és transzmutátorként is elfelejtettem. Önmagam, már csak konstatáló vagyok, nagyon csekély akcionális hatókörrel. Ez nem azt jelenti, hogy ez a végső lényegem. Én, itt és most, teremtmény vagyok. De végső lényegem szerint, és potencialiter teremtő vagyok. Például Önmagam teremtője, és mindennek a teremtője. Tehát kreatúra vagyok, teremtmény vagyok a teremtmények között, de nem ez a lényegem, és ezt a lényeget másban nem látom meg, másban csak a kreatúrát látom, és a kreatúrát látom, és a kreatúrát látom, és feltételezhetem, hogy ő nemcsak kreatúra, de nem tapasztalom.

Önmagamban azonban tapasztalom, intuitíve tapasztalom, hogy bár teremtmény vagyok, nemcsak teremtmény vagyok. Korántsem csak teremtmény vagyok. A buddhizmusban van egy érdekes fogalom, erre még kitérek, az Anātma vāda vagy Anātmaka vāda az Anātmának a tana. Az Ātmának a tagadása. Mit jelent ez voltaképpen. Ennyire ellentmondana egymásnak a hinduizmus és a buddhizmus? Szerintem semmiképpen. Van a hinduizmusban és a buddhizmusban egy alapfogalom, ez a Samsāra, a létesülési örvény. És van a létesülési örvény felé megnyilatkozó Én-Önmagamság. Samsārātmaka vagy Samsārātmā. Az Anātma tan azt jelenti, hogy a Samsārātma, tehát a Samsāra felé megnyilatkozó Ātma a Samsārában: Anātma. Tehát ott nem nevezhető Ātmának. Az Önmagamság benne olyan csekély intenzitású, hogy nem lehet annak nevezni. Ezt mondja ki, ez a tan. És ez tulajdonképpen az Ātma vāda legerősebb, bár közvetett konfirmációja. Tehát ez a megerősítése, megszilárdítása. Hogy ne tévesszek össze semmiféle Samsāraiságot ezzel a feltétlenséggel.

A másik kiegészítő a Heteron, vagyis a más, másvalaki, vagy másvalami. A tapasztalható vagy közvetlenül nem tapasztalható másvalaki, a Heteron. A Heteron világ Heteron létezői, mondjunk gyűjtőnéven Heteront. A Heteron, fel nem ismert Auton, de amíg ez a felismerés nem történik meg, addig ez kőkemény Heteron, és kőkemény Heteron világ.

Vagyis a szellemi megvalósítás, egyik alapfeladata, hogy leválazzam a világot, mindent, mint Heteront, majd visszavegyem Önmagamba Autonként. Tehát leválasztani és visszavenni. Ezek hasonlatszerű kijelentések, de erre a mély valóságra utaló kijelentések. Aki olvasta Kaczvinszky József, Kelet világosságát (Kaczvinszky léleknek nevezi az Ātmát, de ettől tekintsünk el), emlékezhet arra, hogy a Yōga célját úgy fogalmazza meg, hogy megkülönböztetni a lélektől, mindazt, ami nem a lélek. Ez egészen más szavakkal körülbelül ugyanezt jelenti.

Maga a lélek, az Ātmā, nem is megismerhető. Túl van minden megismerhetőségen és megismerésen. A különbözőség, az, ami még megismerhető, legmagasabb fokon. Felismerhető. Felismerhető, hogy mivel nem azonos, és mivel azonos.

(Esztergom, 2008 március 7-én elhangzott előadás)

László András astrological articles

Min alapul az Asztrológia

Min alapul az asztrológia? Ezt az elemi kérdést fel kell tenni az asztrológia minden hívének és ellenfelének, fel kell tennie annak, aki éppen elkezd asztrológiai tanulmányait, annak, aki tanulmányokban már előrehaladt, de annak sem szabad a kérdésfeltevés elől kitérnie, aki már évtizedek óta alap-, közép és felsőfokon tanítja az asztrológiát.

Az asztrológia híveinek körében az asztrológia lényegileg érvényes volta – nyilvánvalóság. Az asztrológia evidens validitásának a tételezésével semmi sincs lezárva, - ellenkezőleg: ez nyitást jelent, nyitást a megoldásra és tisztázásra váró problémák felé.

Az asztrológia abszolút érvénye nem bizonyítható be. Annak számára, aki asztrológia-ellenes előfeltevésekből indul ki, s azokból nem enged – az asztrológia validitása nem bizonyítható be, s az ilyen a legmeggyőzőbbnek tűnő argumentációt sem fogja valóban meggyőzőként elfogadni. Noha az asztrológia elfogadása vagy elutasítása – és ezeknek a motivációja – is olyan probléma, amely komoly érdeklődésre tarthat számot, a jelen kérdéskör tárgyalásánál az asztrológia validitásának az elismerése előfeltételként jelenik meg.

Mire alapozódik, mi az oka és háttere annak, hogy pl. a születési időpont valamely helyre vonatkoztatott konstellációjának a szkématis képe messzemenő felvilágosítást adhat a született karakter-alakulásának a lehetőségeire nézve, életsorsának alakulási lehetőségeit illetően, sőt, prognosztikai eljárások révén az élet külső és belső eseményeinek valószínűsíthető lehetőségeit – exakt időpontokhoz kötve – előre lehet jelezni?

Az alapokkal és a megokolásokkal kapcsolatos állásfoglalások különfélék. Ezeknek egy része eleve nem vehető komolyan, más részük komolyan vehető ugyan, de partikularitásuk miatt igazi megokolásokként nem jöhetnek tekintetbe.

Valamikor – minden bizonnyal - tudták, hogy az asztrológia és annak érvénye voltaképpen min alapul. Ez a tudás fokozatosan elhalványult, s a nyugati asztrológia újjáélesztése idején – a 19. század végén és a 20. század elején – már senki nem volt tisztában azzal, hogy milyen megokolási bázisokat lehetne és

kellene elfogadni. Ennek ellenére – vagy éppen ezért – számos megalapozó és megokoló teória született.

A jelen évszázadban sok híve volt és van annak, hogy az asztrológia tulajdonképpen a tágabb értelemben vett vagy veendő természettudományok körébe tartozik, vagy inkább kellene tartoznia.

Ennek a szemléleti irányvonalnak a hívei kifejezetten fizikai hatásokat tételeznek fel, amelyek a fizikai kozmoszból érkeznek a Földre, és a földi élő organizmusokban további hatásokat, változásokat, folyamatokat és folyamatláncokat váltanak ki. Ezeket a hatásokat részben az ismert és a még nem ismert kozmikus sugárzásokkal, részben a gravitációs és más – feltáratlan – hatások együttesével azonosítják.

Ezen „elméletek” legdurvább változatai energetikai természetű hatásokat tételeznek fel, s erre alapozzák az asztrológia érvényének a megokolását; a „szubtilisabb” elméletek hívei szívesebben beszélnek a nem energetikai természetű hatások jelentőségéről, az informatikai jellegű kiváltó hatásokról, az organizmusban rejlő biológiai program „code”-jainak a módosításáról, továbbá arról, hogy vagy a fogantatás, vagy a születés időpontjában – e tekintetben – valamiféle „telítődés” és „lezáródás” történik.

Egy pillanatig sem vonjuk kétségbe a kozmikus sugárzások hatásának a jelentőségét; valószínűnek tartjuk, hogy lehetnek még ismeretlen sugárhatások, amelyek még jelentősebbek lehetnek, mint az ismertek; hasonlóképpen elismerjük, hogy a gravitációk hatások jelentősége is igen nagy lehet, továbbá valószínűsítjük, hogy vannak egyelőre feltáratlan, még teljesen ismeretlen hatások is. Bizonyosak vagyunk abban is, hogy a jelentős energetikai hatások mellett vannak egészen más természetű hatások is, amelyek még fontosabbak lehetnek.

Mindezek elismerése mellett és ellenére azt állítjuk, hogy ezekre alapozni az asztrológiát- képtelenség. Ezeknek a hatásoknak voltaképpen nincs közük ahhoz, amivel az asztrológia foglalkozik, még akkor sem, ha bizonyos hatások asztrológiailag is jellemezhetők. Ezek egy egészen más – valóban természettudományi – tudományágzatnak, a kozmobiológiának a területére tartoznak; egy tudományágnek a területére, amely tudományág fontosságát, súlyát és érdekességét készséggel elismerjük, de a kozmobiológia és az asztrológia két – egymástól szélsőségesen különböző – diszciplína. Ez akkor is így van, ha némely irányzat, például az Ebertin-féle asztrológiai iskola, el kívánja vetni az asztrológiát, mint diszciplína-megnevezést, s helyette a kozmobiológiát javasolja megnevezésként.

Mások inkább okkult hatásokról beszélnek, olyan hatásokról, amelyekről a természettudományok soha nem tudtak, nem is fognak tudni soha, s ezek természettudományos megismerése elvileg kizárt.

Nem lehet kétséges előttünk, hogy lehetnek és vannak ilyen hatások, de az asztrológia érvényének a megokolását nem lehet ezek meglétére alapozni.

Számos híve van a fizikai (energetikai és nem energetikai) és az okkult hatások együttes meglétére való alapozásnak, kiegészítve ezeket a „köztes” parafizikai, parapszichofizikai és parapszichológiai értelemben vett hatásokkal.

Megismételjük: mi az összes meglévő és lehetséges hatás jelentőségét messzemenően elismerjük, érdeklődéssel fordulunk az ezekkel kapcsolatos kutatások felé, de az asztrológia validitásának a megokolását nem alapozhatjuk ezekre.

A hatások folyamatszerűek. Hatások érik –ember esetében – a szülőket, a megtermékenyített petesejtet, az embrio-t, a fetus-t (és nem foetus-t), az újszülöttet, a csecsemőt, a gyermeket, az ifjút, a felnőttet és az aggastyánt. Légből kapott állítás az, hogy vagy a fogantatás, vagy a születés pillanatában „telítődés” állna be, s egy ezekkel kapcsolatos „lezáródás” – de ha – feltéve, ám meg nem engedve mégis így lenne, ez sem jelentene és nem okolna meg semmi különöset, főképpen azt nem, hogy a telítődés lezáródásának a pillanatában fennálló – és egy adott földi helyre vonatkoztatott – égi konstelláció miatt fejeznék ki a karakter alakulásának, az életsors összefüggéseinek a differenciált lehetőségeit.

A hatások – bármennyire is vonatkoztatjuk azokat -, mindig – mint mondtuk – folyamatosak, folyamat természetűek. A Nap hatása – elsősorban a „napozás” kapcsán érvényesül. Minden más hatás –persze nem ilyen szembeötlően – ehhez hasonló.

Továbbá: mint tudjuk, az asztrológia nem csupán emberekre, állatokra és általában élő szervezetekre vonatkoztatható, hanem eseményekre, város- és államalapításokra, egyesületek és társaságok megalapítására, „beérkező” hírekre, levelek kézhezvételére, vagy felbontására, megfogalmazódó invencókra, intuíciókra, időponthoz köthető beavatásokra, hirtelen felvetődő kérdésekre, álmokból való felébredésre, szerződésekre, a legkülönfélébb – természeti és nem természeti, emberekkel közvetlenül összefüggő és össze nem függő – katasztrófákra. Ezek esetében az ismert vagy ismeretlen

„sugárzásokkal” való „feltöltődés” „lezárodása” - olyan abszurd állítás lenne, amely alatta állna minden kritikai megközelíthetőségnek.

Tehát: az összes hatáselméletet – mint validitás-megokolási theóriát – a leghatározottabban el kell utasítanunk.

Vannak más – lényegesen megalapozottabb – elméletek is, olyanok, amelyek ugyan egyáltalán nem adnak globális magyarázatot, de a részletekre vonatkozóan feltétlenül figyelmet érdemelnek. Ezek körébe tartozik az a tradicionálisan is ismert és elismert tételezés, amelyet Carl Gustav Jung és hívei a szinkronicitás elvének elméleteként ismertettek. A 'principium synchronicitatis' lényege – röviden – az, hogy az egyidejű megnyilvánulások között rendkívül szoros benső összefüggés és analogikus viszony áll fenn.

A 'principium synchronicitatis' valóságos meglétének az elismerése elválaszthatatlan a tudományos igényű és tudomány feletti orientáltságú asztrológiától s az ilyen asztrológiát művelni kívánó asztrológustól. Ezzel párhuzamosan azonban azt is meg kell állapítanunk, hogy a szinkronicitás elve egyfelől nem ad – a megokolást illetően – kielégítő magyarázatot, másfelől pedig azt is ki kell mondanunk, hogy a szinkronicitás elve mellett és felett egyéb – ezek között magasabb rendű – elvek is érvényre jutnak. Anélkül, hogy ennek a taglalását akár csak meg is kísérelnők, fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy az asztrológiai prognosztika során – legalábbis bizonyos metódusok vonatkozásában - a szinkronicitási elv – bár nem iktatódik ki – önmagában elégtelennek bizonyul még a részletmegokolások tekintetében is, de más területek is vannak, amelyeknél az érvényben maradó szinkronicitási elv elégtelen volta szintén megmutatkozik.

Amikor a hatásokra alapozódó elméleteket elutasítjuk, ki kell térnünk az olyasféle fordulatok elutasítására is, amelyek konstellacionális részösszefüggések okként való beállítására irányulnak. Például : X. Y. horoszkópjában a Mars és a Saturnus között fennálló quadratura 'transitionalis' – reciprok együttlátásokon keresztül – megismétlődése okozta azt a súlyos balesetet, amely X. Y.-t érte.

Először is – az említett konstellacionális és az ezt érintő transit- konstellacionális összefüggés nem „okozott” semmit. Mindig a konstelláció egésze és teljes egysége, s ez esetben a transit-konstelláció az, ami kifejezi, jelöli az aktualizálódó lehetőségeket. Sem a rész, sem az egész nem okoz semmit, a rész pedig – önmagában - nem is jelöl, még akkor sem, ha úgy tűnik, hogy jelöl, mert a fentebbi példához hasonló összefüggések sokaságánál nem következik be sem testi, sem lelki trauma, vagyis olyasmi, ami az összefüggésből következik, sem semmi más, ami még az említetteken kívül következhetnék.

A „csillagok” nem determinálnak, de még csak nem is hajlamosítanak, hanem koherenciájukon keresztül jelölnek, jeleznek és kifejeznek, - nem valamit, hanem sok mindent, mindenekelőtt tendenciák lehetőségeit.

A minden térbeliségen túli szellemi 'térben' a princípiumok (perszonális megfogalmazásban: istenek, szellemek, genius-ok) különböző viszonylatokba kerülnek egymással; hasonlatokkal élve – együttműködnek vagy harcban állnak egymással, - differenciáltan és sokrétűen. A princípiumok szignatúrái kifejeződnek a fizikai kozmoszban, és a reláció-szignatúrák kifejeződnek a fizikai kozmosz entitásainak az összefüggéseiben, vagyis a konstellációban, kapcsolatban a szinkronitási elvvel és más elvekkel.

Nem érkezik „hatás” – asztrológiai értelemben – az égitestekből. Az égitestek és azok egymáshoz való különböző viszonyai – például gömbfelületi szögviszonyai – kifejeződései olyan relációknak, amelyek nem belsők, még kevésbé külsők, s amelyekben princípiumok – ha úgy tetszik, személytelen erők, ha másképpen, akkor istenek - vesznek részt.

Ahhoz, hogy a továbbiak érthetőek legyenek, egy rövid kitérőt kell tennünk.

Ahhoz a filozófiai-filozófiafeletti létszemléleti irányvonalhoz kell fordulnunk, amelynek e sorok szerzője elkötelezett szerzője és művelője, s amelynek a neve: szolipsizmus (sōlipsizmus). Ennek a lényege egészen rövid megfogalmazásban – az, hogy a Létnek egyetlen Alanya van, s ez Én-Magam – 'Aham-Atma', Ich- Selbst – vagyok. A Létben sok személy van, ezek egyike vagyok én – mint személy, de lényem mélyén nem csak személy vagyok, hanem végtelenül személyen – és személyeken – túli Alany is. Nem személyként vagyok a Lét Alanya, hanem a személyfeletti és egyetlen alanyiségomban, vagyis mint 'Aham-Atma'. Mint a Lét Alanya, a Lét Ura is vagyok, és Lét teljessége. Én-Magam – mint Alany – a Lét Subiectum-a vagyok, a Lét minden Actio-ja az Én-Magam Actio-ja, s minden Obiectum az Én-Magam Obiectum-a. Személyként egyike vagyok az emberi személyek sokaságának, de Alanyként nincs senki más, és semmi más rajtam kívül. Személyként ember vagyok az emberek között, de Alanyként Én-Magam vagyok a Világ is és a Világok feletti Isten. Ez a szolipsizmus¹ a Lét mágikus felfogásával, mégpedig a Lét nem démono-mágikus (daemono-magicus), hanem theurgico-mágikus (theourgico-magicus) felfogásával azonos, vagyis: 'solipsizmus theourgico-magicus'.

A 'solipsismus theourgico-magicus' értelmében a princípiumok önmagam – Én-Magam - princípiumai, s bár az Alany és a személy közötti különbség – mint dignitásbeli különbség – végtelen, a személy és az Alany nem választható el a végtelenített megkülönböztetés dacára sem, s a világ valamennyi konstellációján – mint alanyian saját kifejeződésem mellett – és ezek körében van egy személyesen is saját konstellációm. Ez az alanyi-személyi konstelláció univerzálisan is, de individuálisan-perszonálisan is az én saját kifejeződésem. Ennek a tételezése implikálja a 'synchronicitás' mellett és azon túlmenően a 'hypersynchronicitás' elvét, vagyis azt az elvet, amelynek értelmében nem csupán a szinkron meggyilvánulások vannak szinkronicitásban, hanem a 'diachronicitás'-ok, - a különidejűségek – között is van egy – az általános időbeliséget meghaladó , csaknem teljesen időfeletti – egyidejűség.

Az asztrológia 'symbologia' és 'logia analogica', tehát a szimbolikus-analogikus princípium-kifejeződések – szignatúrák – tudománya, orientatív pedig természetfeletti tudománya, amely a természettudományokkal, ezen belül pl. a csillagászzal csak annyiban van kapcsolatban, amennyiben a csillagászat szolgáltatja azokat az adatokat, amelyekből az asztrológia és az asztrológus kiindulhat, a természeti objektumokra vonatkozó adatokat, amelyek a természet körében a princípiumok és a princípium-szignatúrák összefüggéseit, - de az asztrológiának és az asztrológusnak messzemenően kvalitatív – túlsúlyú szemlélet alapján kell eljárnia, távol tartva magát az egyébként igen tisztelt és nagyra értékelt természettudományoktól s minden „természettudományosítót”, sőt minden „eltudományosítót” és a tudományok körében visszatartó kísérletől, hogy az „eltudománytalanító” kísérletekről ne is beszéljünk.

A hatáselméletek elutasítása – tehát – elemi feladat. Ezek helyett csak a kifejeződés-jelzés-jelölés-elméletek szimboliztikus-analogikus szemléletformái fogadhatók el, szoros összefüggésben a 'princípium synchronicitatis' és a 'princípium hypersynchronicitatis' erőteljes tételezésével.

A „hatás” – mint szó és fogalom – csak átvitt értelemben és segéd kifejezésként használható. Beszélhetünk – az egyszerűsítés kedvéért – pl. Jupiter-hatásról, amely – mondjuk – a kilencedik ház csúcsát éri, de nem beszélhetünk – az asztrológia keretei között maradván – a Jupiter-ről a Földre érkező hatásról.

Tudjuk, hogy a helyes 'fényszög' vagy 'sugárzás'- (itt, így, ebben az értelemben lehet sugárzásról beszélni), vagy éppen 'aszpektus'-(aspectus/aspectus/aspectus)- szemlélet szerint pl. egy nagy- vagy átfutó-trigonösszefüggésbe – negyedik pontként – bele van kapcsolva vagy a geocentrum, vagy – és inkább – a topocentrum, s ez utóbbi pl. a született testközéppontja, - de ez sem jelenti azt, hogy ez a sugárzási kapcsolat tényleges, a Földre érkező sugárzást jelentene, vagy egyáltalán jelenthetne. A 'hatás' és a 'sugárzás' legitim asztrológiai fogalmak, de mindig csak viszonylatokra alkalmazva, kizárva bármiféle

fizikai, félfizikai vagy okkult hatást, amelyek ugyan léteznek, de amelyeknek az asztrológia 'causatio'-jához semmiféle minősíthető közük nincs.

E sorok szerzője szerint – vállalva azt, hogy állításával csak igen kevesen fognak egyetérteni – a 'solipsismus theourgico-magicus' filozófiai-hiperfilozófiai létszemléletének az alapelveit is tanácsos elfogadnia annak, aki az asztrológiát az asztrozófia felé történő nyitás értelmében szeretné művelni, de ezen alapelvek alapos átgondolását – s ez bizonyos – senki sem mellőzheti.

Az asztrológia „kimerítő” megokolása, validitásának a comprehenzív megalapozása – racionális eszközökkel – nem lehetséges, de nem is okvetlenül szükséges, mert az előzőekben előadottak nyújtanak olyan támpontokat, amelyek segítségével – azok, akik erre képesek – el tudnak jutni a 'causatio'-k racionalitásfeletti megragadásához.

Mindezek után azt mondhatjuk, hogy ha csak egyetlenegy valakit ez az írás közelebb segített az asztrológia validitásbeli alapjainak a megértéséhez – s ehhez nem kell más, mint ennek a rövid és szándékosan a végletekig elmenően leegyszerűsített írásnak a kétszeri alapos elolvasása -, e sorok szerzője elérte a célját.

1 A latin solus, sola, solum azt jelenti, hogy egyedüli a solum azt, hogy az egyedüli, a sole azt, hogy egyedül; az ipse, ipsa, ipsum azt, hogy önmaga. A solipsismus – hozzávetőleges szó szerinti értéssel – 'egyedül-önmagamizmus'-t jelent

László András

ARS POIËTICA ASTROLOGICA

Az asztrológia – e sorok írójának szemében – egyfelől tudomány (scientia), másfelől tudományfeletti tudás (suprascientia). Ebből következően: – a 'ratio discursiva' alkalmas és elégséges ahhoz, hogy az asztrológia felületét, vagy az asztrológia műveléséhez szükséges asztronómiai, geometriai és matematikai minimumot e képesség birtoklója felfogja, megértse, megismerje és kezelni tudja – de csak az 'intellectus intuitivus' tényleges kvalitása és funkcionális jelenléte teszi lehetővé az asztrológia mélységeinek és magasságainak az igazi 'gnōsis' értelmében, vagyis a 'cōnscientia trānscendentālis' valós értelmében történő tényleges megismerését. Az asztrológia (és az asztrozófia) adekvát és igazi

művelése – mondhatjuk, hogy a gnosztikus irányultságú művelése – megköveteli annak az inventív-intuitív felismerését, (s e felismerés koncentratív-meditatív és transzczenzionalis elmélyítését), amely szerint – egyes szám első személyben kifejezve – önmagam a Kosmos része vagyok: benne vagyok a Kosmos-ban, de ugyanakkor a Kosmos teljessége is egészen bennem van; személyes emberi formámban benne van mint Mikrokosmos, személyfelettségemben pedig a Makrokosmos totalitása is tapasztalati valóságként van jelen. A Kosmos egyetemessége áthat, és a Kosmos egyetemességét egyetemességgemmel és egyetemességemben áthatom. A kozmicitás valóságának az empíria-feletti empíriája olyan cél, amely bizonyos értelemben és bizonyos szinten már egyszersmind előfeltétel is. Az asztrológiai elmélyedésnek ebből kell kiindulnia s ehhez kell – sokkal magasabb fokon – eljutnia. Ehhez, de nem csupán ehhez, hanem ahhoz is, amelynek az intuíciját, intuitív anticipációját már eleve birtokolnia kell – s ez az, hogy első és végső lényegemben több vagyok kozmikus létezőnél: középponti alanyiságom az, amire a görög tradíció a 'Hyperkosmiā' a 'Metakosmiā' vagy a 'Hyperouraniā', a 'Metouraniā' szavakkal utalt, s amely a filozófia nyelvén : a 'Metaphysicum Trānsscendentāle Absolutum'.

Az alanyiság centruma: Alanyiságom centruma – a Lét Léten-túli középpontja. Sok létező van, sok személy, sok ember; én magam egy létező vagyok a létezők között, teremtmény a teremtmények teremtett világában. De ugyanekkor nem vagyok kizárólag emberi személy, hanem – s ez döntő – önmagam Alanya vagyok, több mint létező: maga a Lét, sőt több mint maga a Lét: a Lét Léten-túli centruma, az univerzális Tudat Tudaton-túli középpontja; nem csupán csak 'creātūra', hanem potenciális (megvalósítva pedig aktuáli-transzaktuális) 'Creātor': de csak 'in aliō', mert – 'in se' – lényegem lényege a Teremtő –felettség, a 'Suprācreātor', minden állapoton túli állapota, valóságon túli valósága.

Az asztrológusnak – mint theoretikusnak – mindazt tudnia kell, amit theoretikailag egyáltalán tudni lehet. Ehhez hozzátartoznak megtaníthatóságok, de hozzátartoznak a már meg-nem-taníthatók-tanulhatók is, noha gondolhatók és tovább-gondolhatók; vannak a theoreticitásnak olyan szintjei is, amelyek már csak meditative közelíthetők meg és vehetők birtokba. Az asztrológusnak azonban gyakorlati kutatónak is kell lennie: tudósnak, gondolkozónak és artifexnek, vagyis a tudomány a mesterség és a művészet birtokosának. A 'diagnōsis' és a 'prognōsis' magas szinten gyakorolt és művelt együttese a (meditatív) megismerés kezdete, másfelől viszont az eredménye és 'lecsapódása' is. A megismerés (optimális esetben meditatív megismerés) valakinek vagy valaminek a horoszkópjából, annak az analízálásából indul ki; kétségtelen, hogy a 'megismerő megismerés' során az, akire vagy amire a horoszkóp vonatkozik, szintén megismertté válik, de a lehetőség ennél sokkal magasabb irányokba nyílik: bekapcsolódni a soha sem egyszerűen homogén, hanem a komplex és differenciált kozmicitás koherenciába – kozmikus lényként, hogy differenciáltan járjam át a Kosmos végtelenjét s a Kosmos differenciáltan járja át lényemet, amely lényege szerint végtelen.

A szubsztancialitás, az idő és tér differenciált és integrált minőségei és minőségi hierarchiai tárulnak fel azon az úton, amelynek során személyemből az Alanyiságom felé redukálom önmagam, mert az út a Kosmos egészen át vezet; a Kosmos teljességén át, amelynek a fizikai diszciplínája által tanulmányozott Kosmos – csak egy része és szintje, de amelyben a Kosmos teljességének a lenyomata mégis megjelenik. Az asztrológia annak a megismerése, ami személyem és Léten-túli végső-végtelen Alanyiságom közé ékelődik, s ez a Kosmos teljessége. A Kosmos megismerése: áthidaló megismerés, megismerése annak, ami személyként összeköt Alanyiságommal, és megismerése annak, ami elválaszt attól.

E sorok írójának határozott meggyőződése, hogy mind az akarat, mind a cselekvés, mind pedig a történések összefüggése szigorúan determinált, de ezzel párhuzamosan a teljes szabadság – mint hatalmi lehetőség – fennáll. Ez az antinómia csak akkor és úgy oldható fel, ha az Alany – első és végső – Determinátorként tapasztalatilag felismertté lesz, vagyis felismertté válik, hogy személyfelettségem fokokon-túli fokán, én-magam határozom meg személyem létezését, s mindazt, ami a személy és az Alany között van, vagyis az univerzalitást.

Teljesen Én-magam (Aham-ātmā) szabad vagyok, halhatatlan, örök, mindentudó, mindig és mindenütt jelenlévő, kezdetlen és végtelen, mindenhatóság birtokosa. Személyként alanyi ön-magam én-magam teremtménye vagyok. Meghatározott létező, határtalan potenciális szabadsággal, és a megvalósult 'identificáció existenciális' tényleges szintjének és milyenségének megfelelő aktuális szabadsággal.

Az asztrológia megköveteli és az asztrológiában való elmélyedés lehetővé teszi annak felismerését, hogy a múlt és a jövő viszonyait a maguk teljességében ismerjük fel, úgy, ahogyan ez a teljesség négy összefüggésben feltárja magát. Ez a négy összefüggés a következő:

lezárt múlt – nyitott jövő,

lezárt múlt – lezárt jövő,

nyitott múlt – nyitott jövő,

nyitott múlt – lezárt jövő.

E négy összefüggés együttes és egységes – intuitív-meditatív - felismerése: a lehetőségek és ténylegességek időbeli viszonyának és e viszony időfeletti eredőjének – mint még magasabb felismerésnek - a kulcsa.

A 'lezárt múlt – nyitott jövő' összefüggésének a kizárólagos elfogadása: voltaképpen babona, amelyből vagy a determinizmus, vagy az indeterminizmus, vagy ezek valamiféle basztardizált korcsa következhet – semmiképpen nem a Lét 'tráns-complex' és 'tráns-simplex' valóságának – átélően tapasztaló megismerésére alapozódó – tételezése.

Az asztrológiailag feltétlenül érvényes 'synchronicitás' elvét ki kell egészíteni és be kell teljesíteni: a 'diachronicitás' és a 'synchronicitás' együttes egységének – a 'hypersynchronicitás'-nak az elvével. Ez az elv túlmutat a különidejűségek és az egyidejűségek tényén, feltárva a különidejűségek és egyidejűségek differenciált és integrált magasabb egyidejűségét: a létezés együttes és egyszerre való egységét. Az asztrológiai diagnózisnak és prognózisnak ezeken az elveken kell alapulnia, s ezeknek az elveknek még mélyebb és még magasabb átélő megismeréshez kell elvezetnie.

Az adekvát asztrológiának túl kell lépnie az 'astrologia prō astrologō' és az 'astrologia prō aliō' ellentétességein. Az igazi asztrológus egyszerre műveli az asztrológiát az asztrológiáért, önmagáért az asztrológusért (egy szellemi és megismerési út továbbbépítése értelmében) és ugyanakkor másért, másokért.

Az asztrológia tudomány és tudományfeletti tudás – ezt lehet, sőt elengedhetetlen magáért a tudományért, a tudományfeletti tudásért, az önmegismerésért és létmegismerésért művelni. Az asztrológia belső szellemi út, amelyet az asztrológus önmagáért, mint asztrológusért, mint megismerőért, mint a szellemi mélységek és magasságok kutatójáért, fáradhatatlan vándoráért, az abszolút cél elérni akarójáért művel. Végül az asztrológus feladata, hogy adott esetben tanácsot és útmutatást adjon – mindenekelőtt a szellemi lehetőségek és akadályok vonatkozásában – azoknak, akik bizalmukkal megtisztelik és felkeresik, és akiket méltónak és alkalmasnak tekint arra, hogy asztrológiai lehetőségfeltárást és útbaigazítást kapjanak az asztrodiagnosztika és asztroprognosztika kereteinek megfelelően.

E sorok írójának az a meggyőződése, hogy a theória és a praxis elválasztható ugyan, de nem szabad a kettőt elválasztani. Az asztrológusnak – mind a racionalitás határain belül, mind pedig a (főként) a racionalitás határain felülemelkedve – theoretikusnak kell lennie: az élő és a praxisba átvihető theória birtokosának.

Végül pedig – és ez a legfontosabb – az asztrológusnak élnie kell az asztrológiát –mindig és minden szinten.

A cikk a Radix folyóirat I. számában jelent meg 1991-ben.

László András

Az Astrologia mint tudomány és szemlélet

Az Astrologia, vagy mondjuk inkább úgy, hogy az Astrosophia, a földi emberi világ kezdeteitől volt. Hogy mikor alakult ki, ez nem vethető fel. „Mindig volt”. Nem találták ki, ez hozzá tartozik az emberi léthez. Alapja az, hogy a fizikai makrokosmos (macrocosmos/macrocosmus) megfelel az ember voltaképpeni mibenlétének. Egy megfelelés. Egy korrespondencia és adekváció értelmében, ezek megfelelnek egymásnak.

Az astrologia, még a gyakorlati astrologia sem foglalkozik úgynevezett hatásokkal. Az astrologia nem kozmikus hatásokkal foglalkozik, hanem kozmikus jelzésekkel. Ezek a jelzések, tendenciákat, tendenciális lehetőségeket jeleznek. A lét alapvető strukturális értelemben megragadható princípiumai, és princípium-sígnátúrái, összefüggésbe hozhatók bizonyos égi objektumokkal. Tehát a Nappal, a Holddal, a bolygókkal, a csillagokkal, különböző struktúrák metszéspontjaival, és így tovább. Tehát ilyen értelemben egy bolygó kifejez valamilyen princípium-sígnatúra együttest, amely bizonyos dolgokat, tendenciális lehetőségeket fog jelölni.

Valamikor, az Astronomia és az Astrologia hozzávetőleg ugyanazt jelentette, tehát nem volt szinte semmilyen jelentésbeli különbözőség. Később már valamennyire mást jelentett, de az astronomusok astrologusok voltak, és az astrologusok astronomusok, tehát a csillagértelmezők és a csillagászok valamikor ugyanazok személyek voltak. A csillagászat a maga vonatkozásaiban, olyan mértékben tovább bontakozott, hogy ez a két diszciplína elszakadt egymástól. Ennek ellenére, egy csillagászati minimum ismerettel rendelkeznie kell az astrologusnak, amivel általában az astrologiával foglalkozók nem szoktak rendelkezni, ez elsősorban az úgynevezett astronomia sphaerica, tehát a gömbi csillagászat vonatkozásában merül fel, és ehhez természetesen hozzátartozik a trigonometria sphaerica is, tehát az a trigonometria, amely szintén a gömbfelületekkel áll kapcsolatban, tehát itt egy bizonyos ez irányú ismeret nélkül egyszerűen művelhetetlen az astrologia. Természetesen nagyon öröndetes, ha az ezzel kapcsolatos tudás ennél jóval bővebb, ezt meghaladja. Sőt az astrologia több égi gömbi koordinátarendszert használ, mint a csillagászat. A csillagászatnak arra van szüksége, hogy lokalizáljon égitesteket. Ehhez bizonyos rendszereket vesz figyelembe: Eclipticális koordináta-rendszer, Aequatorialis (egyenlítői) koordináta-rendszer, Hőrisontalis koordináta-rendszer. Ezek a csillagászat számára elengedők. Esetleg távoli objektumoknál a galaktikális koordináta-rendszert is figyelembe veszik.

Az astrologiában, miután az astrologia minőségekkel foglalkozik, több koordináta-rendszerre van szükség. Az astrologia ugyanis egy minőségi, erősen kvalitatív szemléleten alapul. Volt egy német folyóirat, talán még ma is megvan, *Qualität der Zeit* Az idő minősége. A tér és idő minőségi vizsgálatával, és az égi objektumok háttérében lévő valóság minőségi vizsgálatával kell foglalkozni. A mennyiségi szempontoknak is szerepük van, de a mennyiségi szempontoknak tulajdonképpen bizonyos dolgok helybeli meghatározása szempontjából van jelentőségük, ugyanis a fizikai valóság valamilyen értelemben vetülete egy fizikalitás feletti valóságnak, mondjuk, hogy egy hyperfizikai valóságnak, és a hyperfizikai pedig vetülete a metafizikai valóságnak. Tehát ilyen módon metafizika, hyperfizika, fizika. Ezek kifejeződések.

A fizikai helyzetek, a fizikai törvények, a fizikai valóságok, mindig valamilyen magasabbnak, tehát hyperfizikainak, és végső fokon metafizikainak a kifejeződései. És kifejeződése az ember vonatkozásában, annak a somaticus, psychicus, pneumaticus és noëticus valóságnak, ami az embert alkotja. Tehát hármas vagy négyes beosztásban kifejezője az embernek. Mit fejez ki az emberből leginkább? Nyilvánvalóan azt fejezi ki leginkább, amit az occultismus és occultologia astralitásnak nevez. Nézzük meg magát a szót. A szó, hogy Astrologia, egyrészt, az a görög szó, hogy astēr. Az astēr azt jelenti, hogy csillag. Az astron, azt jelenti, hogy csillagzat, vagy csillagkép. Az astron latin megfelelője az astrum.

Csillagzat, csillagkép. A görög Astrologiā, az a latinban Astrologia. Vagy Astronomiā vagy Asrosophiā. A latinban volt egy szó a csillagra, ami már nem létezik, tulajdonképpen a stēra, később stēra, ebből lett egy szó kicsinyítő végződéssel, a stērula, vagy stērla. És végül stēlla. Ez tulajdonképpen a stērulából jön létre. Ez a latin.

Az Astrologiā az astron szóból jön létre, összefüggésben az astēr csillag szóval. Tehát az astralitás, az astrāle, az valami olyannal kapcsolatos, ami különös mértékben összefügg a csillagvilággal. Beszél az occultologia is arról, hogy asztrálest. Astralitás. A lelki és testi astralitásról, sőt szellemi astralitásról is. Nagyon mélyen összefügg az érzésvilággal és általában azzal, aminek a legszorosabb vonatkozása van az emberi létben ezzel. Tehát elsősorban az astralitásra vonatkoztatható. De nemcsak arra, az aetericitásra, vagy a legszorosabban vett fizikalitásra, a lelki szférákra és bizonyos mértékig közvetve a szellemire.

Minél inkább földi lény lesz az ember, az astrologia vonatkoztatható érvénye annál csekélyebb. Sohasem fog teljesen megszűnni, de ma már, az astrologia nem olyan érvényes, mint évezredekkel vagy akár évszázadokkal ezelőtt. Akkor mintegy sokkal érvényesebb volt. Az égi bekötöttsége az embernek, sokkal jelentősebb és kifejezettebb volt. A jelenlegi égi bekötöttség nem szélsőséges. Minimális inkább.

Sohasem fog az astrologia ilyen értelemben megszűnni, de kétségtelen hogy a validitása lecsökkent, ezért van az, hogy az astrologiában a legföldibb égi tényezők, a házak. Ezek a legföldibb égi tényezők az éggömbnek a különböző szempontok szerinti felosztásai a gömbi térben. A házak leképezhetők a megfelelő ábrázolásokra, és a házak jelentősége relatíve ma nagyobb, mint bármikor volt. És a házaknak különösen kitüntetett szerepük van a jelenkori astrologiában. Azért, mert a többi tényező, például maga az állatöv, kicsit visszaszorult. Már nem annyira jelentős, mint volt. A Nap, Hold és a bolygók most is nagyon jelentősek, s voltaképpen a csillagok összességének külön-külön és együttvéve is jelentősége van.

A csillagok száma feltehetőleg száztrillió nagyságrendű. Minden csillag önálló signifikátor és promissor. Miután ezeket mind, nem lehet figyelembe venni, bizonyos csoportosításokat kellett és kell végrehajtani. De az is biztos, hogy valamikor a csillagképszektoroknak a száma 21 600 volt, és a házak száma ugyancsak 21 600. Nem tizenkettőt, hanem 21 600-at önálló jelentéssel vettek figyelembe. Indiában is volt egy ilyen, és myriogenesis néven a görögökél is volt. Érdekes módon, mindegyikből csak töredékek maradtak meg. Önállóan és részletesen tárgyalták ezeket, és a gyakorló astrologusnak ezeket is ismernie kellett. Miért 21600? A szög- vagy ív első percek száma, 21 600. A szög- vagy ívmásodpercek száma 1 296 000, a szög- vagy ívharmadpercek száma 77 760 000. A szög- vagy ívnegyedpercek száma 4 665 600 000 stb. És bizonyos felosztás szerint ezeknek jelentősége van még ilyen bontásban is.

Valamikor a nuanceokra sokkal többet adtak. És ez azt jelenti, hogy ma, minimálisan 360 csillagot figyelembe kellene venni. Mert valamikor 21 600 csillagot is figyelembe vettek. Minden esetben. És az a meglévő csillagoknak csupán egy elenyésző töredéke. És minden csillagnak külön-külön jelentősége van. A gyakorlati astrologia okvetlenül elnagyolt. Okvetlenül elnagyoltnak kell lennie. Mintegy nem lehet nem elnagyolt.

Nézzük meg tulajdonképpen, hogy az astológiát, az astrologia érvényét mivel szokás mintegy megokolni. Ezt causatióknak nevezzük. Causatiólogiának, azt ha valami ezzel foglalkozik, tehát ez a megokolás tana az astrologiának. Volt egy ősi felfogás, egy ősi spirituális felfogás, amit azután a szerintem vitatható autenticitású Carl Gustav Jung erőteljesen felvetett. Ez a synchronicitással, vagy görögösen a synchroniával függ össze. A synchronicitás a diachroniával a különidejűséggel szemben az egyidejűség. Ez az ősi elv, ami Jungnak egyébként érdeme, hogy kihangsúlyozta, azt jelenti, hogy az egyidejű megnyilvánulások között, mély benső összefüggés, megfelelés áll fenn, valamilyen időben megragadható kezdet esetén, mondjuk egy ember születése, és a synchron megnyilvánulások között. Tehát ha feldobnak 8 kavicsot a születés pillanatában, akkor ez valahogy összefügg. Csak ezt nem lehet értelmezni. Hanem meg kell nézni azt az égi helyzetet, összhelyzetet, cönstelliatiót. A cönstelliatió egy adott helyre és egy adott időpillanatra vonatkoztatott égi helyzet. Cönstellák a stelliának az égi

együttése. A konstelláció ki fogja fejezni azt az astrologia elvei szerint, mintegy kozmikus képet ad arról, aki, vagy ami akkor manifestáltan a világba lépett. Fogantatásra is lehet, ha az időpont megragadható, horoszkópot csinálni, de születésre is lehet. Ez azt jelenti, hogy a születés pillanatában, a karakter-alakulást illetően, azok a tendenciális lehetőségek állnak fenn, ami ebből a szimbólumok és szimbólum összefüggések és princípium sűrűségei vonatkozásában leolvasható.

A synchronicitás azonban nem magyaráz meg mindent. Azt kell mondani, hogy a metasynchronicitást is be kell kalkulálni, hogy nemcsak az egyidejűek között van egyidejűség és megfelelés, hanem tulajdonképpen az egészen különidejűségek között is van valamilyen rejtett összefüggés. Tehát a synchronicitás bár elengedhetetlen az astrologia causatióját illetően, elégtelen. Teljesen elégtelen. Tehát itt más szempontokat is figyelembe kell venni. Nagyon fontos, hogy az astrologia tulajdonképpen felosztható két nagy fejezetre. Az egyiket úgy nevezzük, hogy astrologiai diagnózis, tehát astrodiagnózis. A dya azt jelenti, hogy át, vagy keresztül. Átismerés, keresztülismerés. Ez elsősorban a pszichológiai, karakterológiai vonatkozásban vetődik fel. A másik a prognózis, az astroprognózis az astrodiagnózis mellett. Az astrodiagnózis alapos kifejtését követheti a gyakorlati astrologiában az astroprognózis. Tendenciális lehetőségek időben való kibomlását fejezi ki. Tehát előrejelzés, bizonyos értelemben előre ismerés, nem a vulgáris jóslás. Ez a tendenciális lehetőségek előzetes ismerete.

Ezt követően tárgyalnunk kell egy olyan fejezetet, ami a legmesszebbmenően összefügg a prognózis elvi alapkérdéseivel, és azzal, ami a múlt és a jelen viszonyával kapcsolatban e tekintetben felvethető. Ezek a következő lehetőségek. Az az egy, amit elismernek jelenleg, a lezárt múlt, nyitott jövő. A múlt rögzített, nem lehet megváltoztatni, a jövő viszont teljes mértékben nyitott. Egy Garaudy nevű filozófus valamikor azt mondta még marxista korszakában (azóta erősen antimarxista és muszlim lett), hogy amit a marxizmus vagy materialista marxizmus elfogad egyetlen transzcendenciaként, az a végtelenbe nyitott jövő. Erre azt mondom, hogy lehet ilyen is: Lezárt múlt, lezárt jövő, Nyitott múlt, nyitott jövő, Nyitott múlt, lezárt jövő. Mi azt állítjuk, hogy ez a négy lehetőség egyszerre érvényes és fennálló valóság. Oly módon, hogy vagy az első vagy a második vagy a harmadik, vagy a negyedik kerül előtérbe. Tehát valamelyik arculat. Ezeket arculatokként kell felfogni, de azért ami nem kerül előtérbe, az is érvényben marad. Nyugodtan lehetséges egy olyan rátekintés, hogy a jövő eseményei öröktől fogva eldöntöttek. Vagy, hogy még a múlt sem eldöntött. Vagy, hogy az egyik igen, a másik nem, vagy a másik igen és az egyik nem. Tehát ezek bőven lehetségesek egyszerre. És akkor hol van a szabad akarat? Mert az astrologiában, nagyon erőteljesen hangsúlyozzák, amellet hogy megfelelő törvények érvényesülnek, óriási szerepe van a szabad akaratnak.

Az astrologia kapcsán felmerül a determináció és az indetermináció kérdése. Tehát, hogy meg van-e határozva eleve maga az akarat, egyfelől, és maga, például az élet. Az akarat, ezen keresztül a cselekvés, és egyáltalán az élet. Amelyik ezt a minden tekintetben fennálló meghatározottságot kimondja, az a

determinismus. Amelyik a meghatározatlanságot, ezen keresztül a szabadságot állítja, az az indeterminismus.

Az a tradicionális szemlélet, amit én vallok, másképp látja ezt a kérdést, és ezzel kapcsolatban megtettem azokat a meghatározásokat, amelyekre itt szükség van. Ez a következőképpen néz ki. Nem a determinismus és indeterminismus, vagy a determináció és az indetermináció kérdése az, ami igazán döntő. Ezt megelőzi és felülmúlja egy sokkal jelentősebb összefüggés. Vagyis az, hogy auto-determináció és hetero-determináció. Hozzáteve, hogy az auto-determináció élesre állítva csak úgy jelenhet meg, hogy egömper-auto-determináció. Vagyis én-önmagam által való meghatározottságom. Ha éles, akkor csak egyes szám első személyben fogalmazhatok, ha „lazítok”, akkor autodeterminációról beszélek. Tehát önmagam vagyok a meghatározó, vagy más a meghatározó. Az életben általánosan az auto-determináció és hetero-determináció keveredése állapítható meg. Minél hatalmasabb szellemi lény valaki, annál erősebb benne az auto-determináció és annál csekélyebb a hetero-determináció. Minél jelentéktelenebb, annál csekélyebb az auto-determináció, és annál erősebb viszont a hetero-determináció. A más által, a heteros, hetera/heterē, heteron, a más to heteron, és az önmaga, az az auton. Az auto-determináció, az a heteron vonatkozásában indetermináció. Annyira vagyok indeterminált a heteron által, minél inkább önmagam határozom meg. Tehát a determináció indetermináció, determinismus indeterminismus kérdését megelőzi ez, és nem azt mondjuk ki, hogy az autodetermináció az egy feltétlen mindenre kiterjedő. Nyilvánvalóan az abszolútumot, az Átmátmát mint abszolútumot nem determinálhatja semmi. De az egyes létezőkben ez a kettő keveredik. Életükben is, személyiségükben is, és egyáltalán.

Egyfelől a múlt, a jövő, a viszonylatoknak az említett négyessége az, amit feltétlenül tudatosítanunk kell, a másik pedig ettől nem függetlenül, de még lényegesebb módon, az auto-determináció és a hetero-determináció megkülönböztetése, és annak tudatosítása, hogy ezek tulajdonképpen elegyedve nyilvánulnak meg az emberi existenciában. Ez épp olyan, mint a halhatatlanság kérdése. Én önmagam, mint én önmagam nyilvánvalóan halhatatlan vagyok. Én önmagam, mint nem én önmagam, azonban halandó vagyok. Úgyhogy az általános emberi életben a halandóság és a halhatatlanság mintegy egymásban működve vannak jelen.

A tradicionális metafizika kérdései élesbe menően lényeges kérdések. És aki ezekkel nem foglalkozik, az olyan tökfilkó, hogy tulajdonképpen embernek sem nevezhető igazán. Teljesen független, hogy mi a leginkább érvényesülő saját területe valakinek, ezekkel nem lehet nem foglalkozni.

Élet, halál, halandóság halhatatlanság, ezek nem absztrakt kérdések. És az auto-determináció és hetero-determináció sem absztrakt kérdések. Ezekkel a problémákkal az embernek nem elméleti pillanataiban

kell szembesülnie, hanem érdeklődésétől, hivatásától, foglalkozásától függetlenül ezzel mindenkinek foglalkoznia kell, aki egyáltalán méltó akar lenni arra, hogy embernek nevezze. Nem lehet belebámulni a világba. Az egyes állati individuum megteheti, mert az egyes állati individuum fölött egy fajszelem öröklik. De az ember fajszeleme az tulajdonképpen már individuális, minden emberi individuum valamilyen értelemben egy faj. Vannak hatalmasabb kategóriák is, de az ember esetében már nincs ilyen értelemben vett védettség. Az ember nem bámulhat bele a világba. Úgy bámul, hogy nem néz semmit, és nem is lát semmit, mert ez a belebámulásnak a lényege. Nem is akar látni tulajdonképpen semmit. A félig- állati színvonalon álló „emberek” (és ez az emberek zömét teszi ki), szinte teljes és védtelen világbabambult tompaságban élnek le származásukat vegetatív életüket.

Visszatérve az alapkérdésünkre, az astrologia causationológiájához okvetlenül hozzátartozik a diachronicitás és synchronicitás kérdése, az ezeket meghaladó metasynchronicitás, ami ugyanakkor metadiachronicitás is jelent, a múlt és jövő viszonyának a négyféle taglálása, ennek a négyféle taglálásnak a tökéletes elismerése, elfogadása, és szem előtt tartása döntő jelentőségű, és döntő jelentőségű az autodetermináció és heterodetermináció helyes értelmezése, mindig figyelemmel arra, hogy az autodetermináció élesre állítva egomper-autó-determináció, tehát én-önmagammal kapcsolatos determináció, így egyes szám első személyben fogalmazva. Ezek tulajdonképpen inkább astrosophiai kérdések, mintsem astrologiaiak. De astrologiát nem lehet astrosophiai alapok nélkül értelmezni és művelni, és az astrosophia ezeknek a figyelembevételével nem is gondolható el.

A szokásos elnevezések helyett én a következőket használnám a diszciplínák esetében: Amit csillagászatnak neveznek, azt Astronomológiának nevezném. Ez az astro világ törvényeinek a tudománya. Az Astrophysionomologia, az Astrofizikának lenne a korrekt neve. Astromanteologia, ez az, amit általában Astrologiának neveznek, a csillagvilág összefüggéseinek a fejtése, megfejtése. És a legmagasabb fokon pedig Astrognöseölogosophiä. (Latinosítva —sophia) A legmagasabb szinten értelmezett Astrosophia az ezt jelenti. Astrognöseölogosophia.

Még egy fontos fogalmat is tisztázzunk, a Hőroskopost. Latinosan Hőroscopus. Mit jelent ez a szó, szó szerint? Azt jelenti, hogy órafigyelő. Kiterjesztett értelemben időfigyelő, időpontfigyelő. Hőroskopeion. Későbbi kiejtésben Hőroskopiön, Hőroscopium. Tehát az órafigyelő, óraszemlélő, óranézőnek egy „természetellenes” szóval fogom kifejezni, hogy óraszemlélmény, óraszemlélvény, vagy időszemlélmény, időszemlélvény, az, ami az időszemléletből következik, és ami a további időszemléletet lehetővé teszi. Ez a Hőroskopeion, későbbi kiejtésben Horoskopiön, latinosítva Horoscopium, elvonva a végződést: Horoscōp. Amit Horoscopiumnak kellene nevezni legalábbis. Ez voltaképpen (in concreto) egy schematicus ábra, amely a constellációknak, vagyis az adott, a pontos helyre és időpillanatra vonatkoztatott égi helyzetnek felel meg.

Miután ugye a soktrillió csillagot nem lehet berajzolni, a legfontosabb, ami benne van, az állatövi jegyek, signumok tizenkettőssége, a Nap, a Hold, az első és másodrendű bolygók, a legfontosabb csillagok, és a házak. Ez egy schéma. Egy pontos, ám mégis óriási mértékben elnagyolt rajz, hiszen rengeteg nuance-beliség, ami fontos lehet, nem jelenhet meg.

Még egyvalamivel szeretnék foglalkozni. Ez tulajdonképpen techno-methodologiai kérdés az astrologiában. Van egy ilyen szó, hogy zödiakos (zdödiakos). Ennek a latin megfelelője, a zödiacus, Ezt is lehetne snasszul dzödiakosnak mondani, de mondjuk zödiacus. Ennek a magyar fordítása az, hogy állatöv. Ez olyan csillagképeknek az övezetét jelenti, amelyek az Ecliptica mentén helyezkednek el.

Ecliptica. Van a görögben egy ilyen szó, hogy Ekleipein. Kimaradni, kihagyni. Az Ekleiphsis, a latin megfelelője az Eclipsis. Ez tulajdonképpen a fogyatkozásokat jelenti. A Nap és Holdfogyatkozást. A linea ecliptica, vagy linea elliptica ecliptica, azt jelenti, hogy az az ellipsis alakú vonal és persze sík is, amelyen a fénykimaradások, vagyis a Nap és Holdfogyatkozások létrejönnek. Gyakorlatilag Eclipticának nevezzük a Föld-középpontú szemléletnek megfelelő Nap-pályát, és a Nap-középpontú szemléletnek megfelelő Föld-pályát. Ez az Ecliptica. Röviden Nap-Földpálya, vagy Föld-Nappálya. Ennek mentén vannak bizonyos csillagképek, amelyeknek a zöme állatokról van megnevezve. Nem mindegyik, de van olyan állatöv, például távol-keleten, ahol mindegyik. Mert a kínai, a tibeti, mongol, mandzsu állatöveknek például csak állatok szerepelnek. Az Asszíriában, Babilóniában elterjedt, de Indiában is ismert állatöv szerint ott van egy emberi, vagy quasi-emberi-angyali megjelenés, a Vízöntő. Tehát az Eclipsis tulajdonképpen fogyatkozást jelent. Rendszerint Napfogyatkozásra értik, de tulajdonképpen a Holdfogyatkozásra is vonatkoztatható. Tehát az Ecliptica mentén elhelyezkedő csillagképeket nevezzük így.

Van olyan állatöv, ezek szerint, ahol csillagkép-sectumok vannak. Csillagkép-sectumnak nevezzük azt, amikor a különböző nagyságú állatövi csillagképeket, 30 fokként osztjuk be. Tehát van a csillagkép-sectumok állatöve, ezt úgy nevezzük, hogy Sidericus Zödiacus. A sidus, az csillagot jelent. A másik pedig a Tropicus Zödiacus állatöv, ezeket a signumok vagy jegyek állatövének nevezzük. Tehát van a csillagképek (astrumok) állatöve, Zödiacus Sidericus, és van a jegyek állatöve, a Signumok állatöve, amit úgy nevezünk, hogy Zödiacus Tropicus. A tropos szó, latinosan tropus, azt jelenti, hogy átváltás, fordulat. Az átváltás a két napéjegyenlőségi pont, mint átváltási pont: Tavaszpont-Őszpont. A fordulat, a két napfordulói pont, a Nyárpont-Télpont. A Napéjegyenlőségi pontokat Aequinoctium pontoknak nevezzük, tehát azonos éjszakai pont. A Napfordulói pontokat Sölstitium pontoknak. Tehát a Napéjegyenlőségi pontokra és a Napfordulói pontokra épített Zödiacus, a jegyek (nem a valóságos csillagképek), hanem a jegyek állatöve. A nyugati Astrologia általában a jegyek állatövét veszi figyelembe, a keleti, például indiai általában a csillagképszektumok állatövét. A legkomolyabb irányzatok azonban, keleten is, nyugaton is, mindkettőt figyelembe veszik. Az elnevezések ugyanazok, tehát van Kos csillagkép, és van Kos jegy. És Vízöntő csillagképsectum és Vízöntő jegy. Ezek nem azonosak. Ezek között az eltérés 25 fok körüli. Tehát egy jegy utolsó 5 foka az, ami approximatív egybeesik a csillagképpel is. A jegyek állatöve pedig, a föld

egy bizonyos mozgása következtében (ez a mozgás olyan, ami két egymás hegyére állított kúp palástját írja le) az aequatoriális földgömb-éggömb tengely, ezt a mozgást úgy nevezzük, hogy praecessió, előrehaladás. Itt az előre mást jelent mint általában, itt az óramutató járásával megegyező irányban ábrázoljuk ezt a mozgást. Ennek az időtartama, csillagászati meghatározás szerint kerekítve 26 000 év. Az Astrologiai időszimboliztika értelmében ez pontosan 25 920 év. Ez egy világév. 12 960 az egy fél világév. 6 480 egy világévszak. 2 160 év egy világhónap. 72 év egy világnap.

A praecessiós mozgással tulajdonképpen a csillagképszektumok praecessiós mozgása mentén, végig körbevándorol a jegyek tropikus állatöve. A megnevezések azonosak, és a tulajdonságok is hasonlóak, de a gyakorlati Astrologiában mégis egészen másképp kell értelmezni az egyiket, mint a másikat.